

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 6ης Απριλίου 1995 *

Στην υπόθεση T-145/89,

Baustahlgewebe GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, εγκατεστημένη στο Ντύσσελτορφ (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους Arved Deringer, Claus Tessin, Hans Jürgen Herrmann, Joachim Sedemund και Frank Montag, δικηγόρους Κολωνίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Norbert Koch, Bernd Langeheine και Julian Currall, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Alexander Böhlke, δικηγόρο Φρανκφούρτης επί του Μάιν, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 89/515/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 1989, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.553 — Δομικά πλέγματα, ΕΕ 1989, L 260, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Η. Kirschner, Πρόεδρο, C. W. Bellamy, Β. Vesterdorf, R. García-Valdecasas και Κ. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: Η. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας που διεξήχθη από τις 14 έως τις 18 Ιουνίου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό

- 1 Η παρούσα υπόθεση έχει ως αντικείμενο την απόφαση 89/515/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 1989, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.553 — Δομικά πλέγματα, ΕΕ L 260, σ. 1, στο εξής: Απόφαση), με την οποία η Επιτροπή επέβαλε σε δεκατέσσερις παραγωγούς δομικών πλεγμάτων πρόστιμο λόγω παραβάσεως του άρθρου 85,

παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ. Το προϊόν που αποτελεί αντικείμενο της προσβαλλομένης απόφασης είναι τα δομικά πλέγματα. Πρόκειται για προκατασκευασμένο οπλισμό σκυροδέματος αποτελούμενο από χαλυβδοσύρματα ψυχρής ελάσεως, λεία ή με ραβδώσεις, τα οποία έχουν συγκολληθεί σημειακά στα σημεία επαφής τους σχηματίζοντας εσχάρα. Τα δομικά πλέγματα χρησιμοποιούνται σε όλους σχεδόν τους τομείς κατασκευών με οπλισμένο σκυρόδεμα.

- 2 Από το 1980 ορισμένες συμπράξεις και εναρμονισμένες πρακτικές, που έδωσαν λαβή στην έκδοση της Απόφασης, αναπτύχθηκαν στον τομέα αυτό στη γερμανική και τη γαλλική αγορά, καθώς και στην αγορά της Βελελux.
- 3 Για τη γερμανική αγορά, η Bundeskartellamt (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Συμπράξεων) επέτρεψε, στις 31 Μαΐου 1983, τη σύσταση καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως από τους Γερμανούς παραγωγούς δομικών πλεγμάτων, καρτέλ το οποίο, αφού παρατάθηκε μία φορά, έληξε το 1988. Το καρτέλ είχε ως σκοπό τη μείωση της δυναμικότητας και προέβλεπε επίσης ποσοτώσεις παραδόσεως και ρύθμιση των τιμών που, ωστόσο, δεν εγκρίθηκαν παρά μόνον για τα δύο πρώτα έτη της εφαρμογής του (παράγραφοι 126 και 127 της Απόφασης).
- 4 Η γαλλική επιτροπή ανταγωνισμού εξέδωσε, στις 20 Ιουνίου 1985, γνωμοδότηση σχετικά με την κατάσταση του ανταγωνισμού στη γαλλική αγορά δομικών πλεγμάτων, γνωμοδότηση την οποία ακολούθησε η απόφαση 85-6 DC, της 3ης Σεπτεμβρίου 1985, του Γάλλου Υπουργού Εθνικής Οικονομίας, Οικονομικών και Προϋπολογισμού, με την οποία επιβλήθηκαν πρόστιμα σε διάφορες γαλλικές εταιρίες επειδή ανέπτυξαν δραστηριότητες και πρακτικές που είχαν ως σκοπό και ως αποτέλεσμα τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού και την παρεμπόδιση της κανονικής λειτουργίας της αγοράς κατά την περίοδο μεταξύ 1982 και 1984.
- 5 Στις 6 και 7 Νοεμβρίου 1985, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), υπάλληλοι της Επιτροπής διενήργησαν ελέγ-

χους — συγχρόνως και χωρίς προειδοποίηση — στα γραφεία επτά επιχειρήσεων και δύο ενώσεων επιχειρήσεων, ήτοι των: Tréfilunion SA, Sotralentz SA, Tréfilarmet Luxembourg-Saarbrücken SARL, Ferriere Nord SpA (Pittini), Baustahlgewebe GmbH, Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (Thibodraad), NV Bekaert, Syndicat national du tréfilage d'acier (STA) και Fachverband Betonstahlmatten eV. Στις 4 και 5 Δεκεμβρίου 1985 οι υπάλληλοι διενήργησαν άλλους ελέγχους στα γραφεία των επιχειρήσεων ILRO SpA, G. B. Martinelli, NV Usines Gustave Boël (afdeling Trébos), Tréfileries de Fontaine-l'Évêque (TFE), Frère-Bourgeois Commerciale SA (FBC), Van Merksteijn Staalbouw BV και ZND Bouwstaal BV.

- 6 Τα ανευρεθέντα στοιχεία στο πλαίσιο των ελέγχων αυτών, καθώς και οι ληφθείσες πληροφορίες κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11 του κανονισμού 17, οδήγησαν την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι, μεταξύ 1980 και 1985, οι ενδιαφερόμενοι παραγωγοί είχαν παραβεί το άρθρο 85 της Συνθήκης με σειρά συμφωνιών ή εναρμονισμένων πρακτικών ως προς τις ποσοτώσεις παραδόσεως και ως προς τις τιμές των δομικών πλεγμάτων. Η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και στις 12 Μαρτίου 1987 κοινοποιήθηκαν οι αιτιάσεις στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις οι οποίες απάντησαν στις αιτιάσεις αυτές. Στις 23 και 24 Νοεμβρίου 1987 πραγματοποιήθηκε ακρόαση των εκπροσώπων των επιχειρήσεων.
- 7 Μετά το πέρας της διαδικασίας αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε την Απόφαση. Κατά την Απόφαση (παράγραφος 22), οι περιορισμοί του ανταγωνισμού συνίσταντο σε σειρά συμφωνιών και/ή εναρμονισμένων πρακτικών οι οποίες είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό των τιμών και/ή των ποσοτώσεων των πωλήσεων, καθώς και την κατανομή των αγορών δομικών πλεγμάτων. Οι συμπράξεις αυτές, κατά την Απόφαση, αφορούσαν διάφορες επιμέρους αγορές (γαλλική αγορά, γερμανική αγορά, αγορά της Benelux), επηρέαζαν όμως το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών καθόσον στις συμπράξεις αυτές συμμετείχαν επιχειρήσεις εγκατεστημένες σε διαφορετικά κράτη μέλη. Κατά την Απόφαση, «στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν πρόκειται τόσο για μια συνολική σύμπραξη μεταξύ όλων των κατασκευαστών από όλα τα κράτη μέλη, όσο για ένα πλέγμα περισσότερων συμπράξεων με εν μέρει εναλλασσόμενους συμμετέχοντες. Πάντως, το εν λόγω πλέγμα συμπράξεων είχε ως αποτέλεσμα τη ρύθμιση σε μεγάλο βαθμό σημαντικού τμήματος της κοινής αγοράς, μέσω της ρυθμίσεως των επιμέρους αγορών».

8 Η Απόφαση έχει το ακόλουθο διατακτικό:

«Άρθρο 1

Οι επιχειρήσεις Tréfilunion SA, Société métallurgique de Normandie (SMN), CCG (TECNOR), Société de treillis et panneaux soudés (STPS), Sotralentz SA, Tréfilarbe SA ή Tréfilarbe Luxembourg-Saarbrücken SARL, Tréfileries de Fontaine-l'Évêque, Frère-Bourgeois Commerciale SA (σήμερα Steelinter SA), NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos, Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (σήμερα Thibo Bouwstaal BV), Van Merksteijn Staalbouw BV, ZND Bouwstaal BV, Baustahlgewebe GmbH, ILRO SpA, Ferriere Nord SpA (Pittini) και G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA παρέβησαν το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, συμμετέχοντας, σε μία ή περισσότερες περιπτώσεις, κατά το χρονικό διάστημα από 27 Μαΐου 1980 έως 5 Νοεμβρίου 1985, σε μία ή περισσότερες συμφωνίες ή/και εναρμονισμένες πρακτικές (συμπράξεις), οι οποίες συνίσταντο στον καθορισμό τιμών πωλήσεων, στον περιορισμό των πωλήσεων, στην κατανομή των αγορών όπως επίσης σε μέτρα για την εφαρμογή και τον έλεγχο αυτών των συμπράξεων.

Άρθρο 2

Οι επιχειρήσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1, εφόσον συνεχίζουν να δρουν στον τομέα δομικών πλεγμάτων στην ΕΟΚ, υποχρεούνται να παύσουν αμελλητί τις διαπιστωθείσες παραβάσεις (στην περίπτωση που δεν το έχουν πράξει ήδη) και να απέχουν στο μέλλον, όσον αφορά τις δραστηριότητές τους στον τομέα των δομικών πλεγμάτων, από όλες τις συμφωνίες ή/και εναρμονισμένες πρακτικές που έχουν τον ίδιο ή παρόμοιο στόχο ή αποτέλεσμα.

Άρθρο 3

Κατά των ακολούθων επιχειρήσεων επιβάλλονται, λόγω των διαπιστωθεισών στο άρθρο 1 παραβάσεων, τα κάτωθι πρόστιμα:

- 1) Tréfilunion SA (TU): πρόστιμο 1 375 000 ECU·
- 2) Société métallurgique de Normandie (SMN): πρόστιμο 50 000 ECU·
- 3) Société des treillis et panneaux soudés (STPS): πρόστιμο 150 000 ECU·
- 4) Sotralentz SA: πρόστιμο 228 000 ECU·
- 5) Tréfilarbeid Luxembourg-Saarbrücken SARL: πρόστιμο 1 143 000 ECU·
- 6) Steelinter SA: πρόστιμο 315 000 ECU·
- 7) NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos: πρόστιμο 550 000 ECU·
- 8) Thibo Bouwstaal BV: πρόστιμο 420 000 ECU·

- 9) Van Merksteijn Staalbouw BV: πρόστιμο 375 000 ECU·

- 10) ZND Bouwstaal BV: πρόστιμο 42 000 ECU·

- 11) Baustahlgewebe GmbH (BStG): πρόστιμο 4 500 000 ECU·

- 12) ILRO SpA: πρόστιμο 13 000 ECU·

- 13) Ferriere Nord SpA (Pittini): πρόστιμο 320 000 ECU·

- 14) G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA: πρόστιμο 20 000 ECU.

(...)

- 9 Κατά τον χρόνο των περιστατικών, η Baustahlgewebe GmbH (στο εξής: BStG) ήταν επιχείρηση συνιδιοκτησίας των εταιριών Thyssen Draht AG: 34 %, Klöckner Draht GmbH: 33,5 %, Arbed: 25,001 %, Roesler Draht AG, Schwabenthal: 7,499 %. Το εταιρικό της κεφάλαιο ανερχόταν σε 20 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα (DM). Η BStG είχε δικές της εγκαταστάσεις στη Γερμανία (Aalen, κοντά στη Στουτγκάρδη, και Glinde, κοντά στο Αμβούργο). Κατείχε επίσης σειρά μηχανημάτων εγκατεστημένων στα εργοστάσια των εταιριών της και πωλούσε, υπό τη δική της επωνυμία, την παραγωγή που προερχόταν από τα μηχανήματα αυτά. Αυτό συνέβαινε, ειδικότερα, για το εργοστάσιο του St Ingbert (Γερμανία) και το εργοστάσιο του Roermond (Κάτω Χώρες), αμφότερα ιδιοκτησίες του ομίλου Arbed. Με ετήσιες πωλήσεις περίπου 320 000 τόνων, η BStG ήταν η επιχείρηση η οποία κατείχε το μεγαλύτερο μερίδιο της αγοράς (36 % περίπου) της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Διαδικασία

- 10 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Οκτωβρίου 1989, άσκησε την παρούσα προσφυγή, αποσκοπούσα στην ακύρωση της Αποφάσεως. Δέκα από τους δεκατρείς άλλους αποδέκτες της αποφάσεως αυτής άσκησαν επίσης προσφυγή.
- 11 Με διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, το Δικαστήριο διαβίβασε την υπόθεση αυτή, καθώς και τις άλλες δέκα υποθέσεις, στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1). Οι προσφυγές αυτές έχουν αριθμό πρωτοκόλλου T-141/89 έως T-145/89 και T-147/89 έως T-152/89.
- 12 Με διάταξη της 13ης Οκτωβρίου 1992, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεδικάσει λόγω συναφείας τις προαναφερθείσες υποθέσεις προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 13 Με έγγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου μεταξύ 22ας Απριλίου και 7ης Μαΐου 1993, οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.
- 14 Ενόψει των απαντήσεων στις ερωτήσεις αυτές και κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 15 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη από τις 14 έως τις 18 Ιουνίου 1993.

Αιτήματα των διαδίκων

16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την Απόφαση κατά το μέτρο που αφορά την προσφεύγουσα·

επικουρικώς,

— να μειώσει σε εύλογο ποσό το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με το άρθρο 3, παράγραφος 11, της Αποφάσεως ύψους 4,5 εκατομμυρίων ECU·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

17 Εξάλλου, η προσφεύγουσα, στο πλαίσιο του λόγου ακυρώσεως που αντλεί από την προσβολή των δικαιωμάτων υπερασπίσεως, ζητεί από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να επιτρέψει στην προσφεύγουσα να συμβουλευθεί τα εξής έγγραφα:

— το σύνολο των διαδικαστικών εγγράφων, κατά το μέτρο που αφορούν την προσφεύγουσα·

— όλα τα έγγραφα, την αλληλογραφία, τα σημειώματα και πρακτικά με τα οποία το Bundeskartellamt πληροφόρησε την Επιτροπή για την ύπαρξη του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως·

— όλα τα έγγραφα στοιχεία, πρακτικά και σημειώματα σχετικά με τις τριμερείς διαπραγματεύσεις μεταξύ της Επιτροπής, της Bundeskartellamt και των εκπροσώπων της γερμανικής κοινότητας του καρτέλ, σχετικά με την παράταση ισχύος του τελευταίου.

18 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει ως αβάσιμη την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

19 Η προσφεύγουσα επικαλείται, ουσιαστικά, τρεις λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της. Ο πρώτος αντλείται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, ο δεύτερος από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και ο τρίτος από την παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

Επί του λόγου που αντλείται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

20 Η προσφεύγουσα διαρθρώνει αυτόν τον λόγο σε δύο σκέλη. Το πρώτο σκέλος στηρίζεται στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας κατά τη διοικητική διαδικασία· το δεύτερο σκέλος στηρίζεται σε προσβολή μεταγενέστερη της λήψεως της αποφάσεως. Στο πλαίσιο του λόγου αυτού, εξάλλου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα.

I — Επί του πρώτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 21 Η προσφεύγουσα παραπονείται ότι η Επιτροπή δεν σεβάστηκε το δικαίωμά της να ακουστεί. Προβάλλει ότι η Επιτροπή προσπάθησε αρχικά, με την κοινοποίηση των αιτιάσεων, να καταλογίσει ευθύνες στον «γερμανικό όμιλο» και το Fachverband Betonstahlmatten για τις φερόμενες παραβάσεις του δικαίου του ανταγωνισμού τις οποίες εξέταζε και ότι η στάση αυτή οδήγησε την προσφεύγουσα να σκεφθεί ότι δεν ήταν η πρώτη ενδιαφερομένη. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι γι' αυτό δεν έκρινε αναγκαίο, κατά τη διοικητική διαδικασία, να ζητήσει να έχει πρόσβαση στον φάκελο και να τον συμβουλευθεί, καθώς και να διορίσει δικηγόρο. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι μόνο με την Απόφαση η Επιτροπή απέκλεισε το Fachverband Betonstahlmatten από τους αποδέκτες και απλούστατα αντικατέστησε τον «γερμανικό όμιλο», του οποίου τα μέλη δεν είχαν αναφερθεί, με μια ένδειξη με την οποία κατονόμασε την προσφεύγουσα. Παρατηρεί ότι δεν είχε τη δυνατότητα να λάβει θέση επ' αυτής της συγκεντρώσεως όλων των αιτιάσεων στο πρόσωπό της και ότι δεν κλήθηκε προς τούτο από την Επιτροπή. Αν η Επιτροπή θεώρησε αναγκαίο να στρέψει όλες τις αιτιάσεις κατά της προσφεύγουσας, όφειλε να τροποποιήσει την κοινοποίηση των αιτιάσεων, να της κοινοποιήσει τη νέα διατύπωση και να της παράσχει εκ νέου την ευκαιρία να διατυπώσει την άποψή της γραπτώς και προφορικώς.
- 22 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η κοινοποίηση των αιτιάσεων είναι προπαρασκευαστική διαδικαστική πράξη, που απευθύνεται αποκλειστικώς στις επιχειρήσεις κατά των οποίων κινήθηκε η διαδικασία, προκειμένου να τους διασφαλίσει την αποτελεσματική άσκηση του δικαιώματός τους να ακουστούν. Υπογραμμίζει ότι οι πραγματικές και νομικές εκτιμήσεις που περιέχει το έγγραφο αυτό έχουν εντελώς προσωρινό χαρακτήρα και η Επιτροπή υποχρεούται να τις επανεξετάσει με βάση τις εξηγήσεις που παρέχουν οι εν λόγω επιχειρήσεις (διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Ιουνίου 1986, 142/84 και 156/84, British-American Tobacco και Reynolds κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1899). Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, όταν λαμβάνει υπόψη τα στοιχεία που προέκυψαν κατά τη διοικητική διαδικασία, όπως υποχρεούται, και εγκαταλείπει τις αιτιάσεις που απεδείχθησαν ανεπαρκείς ως προς ορισμένα πρόσωπα τα οποία αφορούσαν

αρχικά, στην περίπτωση αυτή, αν τα αποδεικτικά στοιχεία παραμένουν αμετάβλητα και αν οι προσαπτόμενες αιτιάσεις κατά των ενδιαφερομένων προσώπων εξακολουθούν να υπάρχουν, δεν πρόκειται για νέα εκτίμηση η οποία υποχρεώνει την Επιτροπή να συμπληρώσει τις προηγουμένως διατυπωθείσες αιτιάσεις. Κατά την προφορική διαδικασία, η Επιτροπή εξήγησε ότι, μετά το πέρας της διοικητικής διαδικασίας, θεώρησε ότι δεν μπορούσε να εμμένει στις αιτιάσεις που διατυπώθηκαν κατά του Fachverband Betonstahlmatten, αλλ' ότι πάντοτε θεωρούσε την BStG ως μια από τις ευθυνόμενες επιχειρήσεις για τις επίδικες πρακτικές.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 23 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι από το έγγραφο του γενικού διευθυντή ανταγωνισμού της 12ης Μαρτίου 1987, το οποίο επισυνάφθηκε στην κοινοποίηση των αιτιάσεων, προκύπτει ότι η Επιτροπή θεωρούσε ότι οι επιχειρήσεις-αποδέκτες είχαν παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 85 της Συνθήκης. Παρείχε σ' αυτές τη δυνατότητα να καταστήσουν γνωστή την άποψή τους σχετικά με τις προσαπτόμενες αιτιάσεις, ορίζοντας σ' αυτές προθεσμία για να υποβάλουν γραπτώς τις παρατηρήσεις τους. Οι παρατηρήσεις αυτές μπορούσαν ενδεχομένως να συνοδεύονται από έγγραφα και προτάσεις για την εξέταση μαρτύρων ή και να περιλαμβάνουν αίτηση ακροάσεως για την προφορική συμπλήρωση των γραπτών παρατηρήσεων. Ο υπογράφων το έγγραφο προσέθετε ότι τα κυριότερα έγγραφα τα σχετικά με την υπόθεση είχαν επισυναφθεί και, για να αποφευχθεί οποιαδήποτε κοινολόγηση επαγγελματικών απορρήτων, είχαν αποσταλεί μόνον τα έγγραφα που αφορούσαν άμεσα ή έμμεσα την επιχείρηση αποδέκτη. Διευκρίνισε επίσης ότι, για να προετοιμάσουν τις παρατηρήσεις τους, οι επιχειρήσεις είχαν τη δυνατότητα να λάβουν γνώση, κατόπιν αδείας, άλλων εγγράφων που κατείχε η Επιτροπή.
- 24 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα ήταν αποδέκτης της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων (βλ. παραγράφους 11, στοιχείο α', και 16), επανειλημμένως αναφέρεται ονομαστικά στην ανάλυση των πραγματικών περιστατικών και στη νομική εκτίμηση της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων (βλ., κυρίως, παραγράφους 96, 97, 98, 100, 101, 104, 143, 144, 146, 148, στοιχείο α', 175, 181, 182, 183 και 187) και ότι έλαβε πολλά παραρτήματα στα οποία η Επιτροπή στήριξε

τις αιτιάσεις της. Το Πρωτοδικείο θεωρεί, εξάλλου, ότι το περιεχόμενο της κοινοποίησης των αιτιάσεων μπορεί να αντιταχθεί ατομικώς σε κάθε έναν από τους αποδέκτες της, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα, εκτός αν η κοινοποίηση διευκρινίζει σαφώς το αντίθετο, πράγμα που δεν συμβαίνει όσον αφορά την προσφεύγουσα. Το ζήτημα αν η Επιτροπή διατήρησε τις αιτιάσεις της κατά της προσφεύγουσας στην Απόφαση και αν, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, απέδειξε επαρκώς κατά νόμον τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζονται αυτές οι αιτιάσεις εμπίπτει στην έρευνα από το Πρωτοδικείο του ζητήματος αν αποδείχθηκε το βάσιμο της παραβάσεως (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-6/89, Enichem Anic κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1623, σκέψεις 37 και 40).

25 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει επίσης ότι η προσφεύγουσα απέστειλε στην Επιτροπή επιστολή, στις 29 Μαΐου 1987, με την οποία υπέβαλε τις γραπτές της παρατηρήσεις επί της κοινοποίησης των αιτιάσεων. Με την επιστολή αυτή, η προσφεύγουσα ζήτησε, επικουρικώς, τη διοργάνωση «ακρόασης, προκειμένου να δυνηθεί να εξηγήσει ή συμπληρώσει την πιο κάτω γραπτή λήψη θέσεως». Η προσφεύγουσα προσέθεσε ότι επιθυμούσαν να προσκομίσει άλλα αποδεικτικά στοιχεία, καθώς και να επικουρηθεί και εκπροσωπηθεί από δικηγόρους της επιλογής της. Η εν λόγω ακρόαση, κατά την οποία η επιχείρηση εκπροσωπήθηκε από τον Michael Müller, διαχειριστή της BStG, ο οποίος συμμετείχε στην ακρόαση τόσο υπό την ιδιότητα του προέδρου του συμβουλίου διαχειρίσεως της BStG, όσο και υπό την ιδιότητα του νομίμου εκπροσώπου και προέδρου του Fachverband Betonstahlmatten, πραγματοποιήθηκε στις 23 και 24 Νοεμβρίου 1987.

26 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η κοινοποίηση των αιτιάσεων δεν την αφορούσε και ότι η κοινοποίηση έπρεπε να τροποποιηθεί ώστε όλες οι αιτιάσεις να στρέφονται κατά της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, υπογραμμίζεται ότι η προσφεύγουσα κατονομαζόταν ρητά στην κοινοποίηση των αιτιάσεων ως ένα από τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, έλαβε τα συνημμένα έγγραφα που την αφορούσαν, υπέβαλε γραπτές παρατηρήσεις και εκπροσωπήθηκε κατά την ακρόαση ενώπιον της Επιτροπής, το δε γεγονός ότι δεν διόρισε δικηγόρο κατά τη διοικητική διαδικασία ήταν αποτέλεσμα δικής της επιλογής, αφού είχε επιφυλαχθεί να το πράξει. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα εξέφρασε την άποψή της, επανειλημμένως και επαρκώς κατά νόμο, κατά τη διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής.

27 Επομένως, το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

II — Επί του δευτέρου σκέλους του λόγου ακυρώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

28 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, κατά την προετοιμασία της προσφυγής της, η Επιτροπή προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας, κυρίως το δικαίωμά της να ακουστεί, κατά το μέτρο που απέρριψε την από 30 Αυγούστου 1989 αίτησή της να συμβουλευθεί τον φάκελο. Με την επιστολή αυτή, η προσφεύγουσα είχε ζητήσει από την Επιτροπή την άδεια να συμβουλευθεί τα έγγραφα επί των οποίων στηριζόταν η κοινοποίηση των αιτιάσεων, καθώς και η Απόφαση. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι είχε αλληλογραφία με την Επιτροπή, κατά τη διάρκεια της οποίας επέσυρε την προσοχή της Επιτροπής επί του γεγονότος ότι το θεμελιώδες δικαίωμα άμυνας να συμβουλευτεί τον φάκελο εξακολουθεί να υπάρχει μετά την τυπική λήψη της αποφάσεως, η δε Επιτροπή της απάντησε ότι της είχε διαβιβάσει, συνημμένα στην κοινοποίηση των αιτιάσεων, τα έγγραφα στα οποία στηρίχθηκε η κοινοποίηση. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, εφόσον η Επιτροπή της είχε προτείνει, με τηλεομοιοτυπία της 11ης Οκτωβρίου 1989, να της διαβιβάσει αντίγραφα ορισμένων εγγράφων, κατόπιν της προσφοράς αυτής η προσφεύγουσα, με τηλεομοιοτυπία της 16ης Οκτωβρίου 1989, ζήτησε, αφενός, την αποστολή της εκθέσεως και του φακέλου σχετικά με τον έλεγχο που διενεργήθηκε στις 6 και 7 Νοεμβρίου 1985 στα γραφεία της, καθώς και της εκθέσεως σχετικά με την έρευνα που πραγματοποιήθηκε τις ίδιες ημέρες στα γραφεία του Fachverband Betonstahlmatten και, αφετέρου, την άδεια να συμβουλευθεί τα πρακτικά και άλλα έγγραφα με τα οποία η Bundeskartellamt είχε πληροφορήσει την Επιτροπή για την ύπαρξη, στη Γερμανία, ενός καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως. Η Επιτροπή δεν είχε αντιδράσει έως τις 20 Οκτωβρίου 1989, ημέρα ασκήσεως της προσφυγής.

29 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα στηρίζει την αιτίασή της στη φερόμενη παράβαση της Επιτροπής, διαπραχθείσα μετά την κοινοποίηση της Απόφασεως, και ότι η νομιμότητα μιας αποφάσεως δεν εξαρτάται από περιστατικά μεταγενέστερα της κοινοποίησής της. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, καίτοι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας απαιτεί να είναι σε θέση η ενδιαφερόμενη

επιχείρηση να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή της επί των εγγράφων επί των οποίων στήριξε η Επιτροπή τις διαπιστώσεις που αποτελούν τη βάση της αποφάσεώς της, δεν υποχρεούται, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, να αποκαλύπτει τον φάκελο στα ενδιαφερόμενα μέρη (απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 1984, 43/82 και 63/82, VBVB και VBBB κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 19, σκέψη 25). Αν η αρχή αυτή τυγχάνει εφαρμογής κατά τη διοικητική διαδικασία, κατά μείζονα λόγο θα πρέπει να τυγχάνει εφαρμογής μετά το πέρας αυτής, όπως στην προκειμένη περίπτωση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 30 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η αίτηση της προσφεύγουσας με την οποία ζήτησε να έχει νέα πρόσβαση στον φάκελο είχε υποβληθεί στην Επιτροπή μετά τη λήψη της Αποφάσεως, άρα πρόκειται για στοιχείο μεταγενέστερο από τη λήψη αυτής και, κατά συνέπεια, η νομιμότητα της αποφάσεως αυτής δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να θίγεται από την άρνηση της Επιτροπής να εγκρίνει την αιτηθείσα πρόσβαση ούτε από την παράλειψη διαβίβασης ορισμένων εγγράφων κατά την διάρκεια των προθεσμιών προς άσκηση προσφυγής.
- 31 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

III — Επί του μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας που ζήτησε η προσφεύγουσα

- 32 Η προσφεύγουσα, με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο, ζητεί από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να της επιτρέψει να συμβουλευθεί τα εξής έγγραφα:

— το σύνολο των διαδικαστικών εγγράφων, κατά το μέτρο που αφορούν την προσφεύγουσα·

— όλα τα έγγραφα, την αλληλογραφία, τα σημειώματα και πρακτικά με τα οποία η Bundeskartellamt πληροφόρησε την Επιτροπή για την ύπαρξη του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως·

— όλα τα έγγραφα στοιχεία, έγγραφα, πρακτικά και σημειώματα σχετικά με τις τριμερείς διαπραγματεύσεις μεταξύ της Επιτροπής, της Bundeskartellamt και των εκπροσώπων της γερμανικής κοινότητας του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως.

33 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το αίτημα της προσφεύγουσας πρέπει να θεωρηθεί ως αίτηση προς λήψη μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας κατά την έννοια του άρθρου 64, παράγραφος 3, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

34 Για να εκτιμηθεί η σκοπιμότητα αυτού του μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας, πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, το αίτημα προσκομίσεως του συνόλου των διαδικαστικών εγγράφων, κατά το μέτρο που αυτά αφορούν την προσφεύγουσα. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι, κατά τη διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής, έλαβε τα έγγραφα του φακέλου τα οποία την αφορούσαν άμεσα ή έμμεσα και στα οποία βασίστηκε η κοινοποίηση των αιτιάσεων. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε ενδείξεις από τις οποίες να προκύπτει ότι άλλα έγγραφα θα ήταν λυσιτελή για την άμυνά της. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα ήταν σε θέση να προβάλει την άποψή της, όπως ήθελε, επί του συνόλου των αιτιάσεων που είχε διατυπώσει εις βάρος της η Επιτροπή με την κοινοποίηση των αιτιάσεων, καθώς και επί των αποδεικτικών στοιχείων που προβλήθηκαν προς απόδειξη των αιτιάσεων αυτών, τα οποία μνημονεύονται από την Επιτροπή στην εν λόγω κοινοποίηση των αιτιάσεων ή στα παραρτήματα αυτής και, επομένως, η τήρηση των δικαιωμάτων άμυνας έχει διασφαλιστεί (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Νοεμβρίου 1983, 322/81, Michelin κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3461, σκέψη 7, και αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-15/89, Chemie Linz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1275, σκέψη 51, και της 18ης Δεκεμβρίου 1992, T-10/92, T-11/92, T-12/92 και T-15/92, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2667, σκέψεις 38 και 39). Ως εκ τούτου, τόσο κατά την προετοιμασία της προσφυγής, όσο και κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, οι δικηγόροι της προσφεύ-

γουςας ήσαν σε θέση να εξετάσουν με πλήρη γνώση τη νομιμότητα της Αποφάσεως και να διασφαλίσουν πλήρως την άμυνα της προσφεύγουσας. Κατά συνέπεια, δεν συντρέχει λόγος να διαταχθεί η Επιτροπή να προσκομίσει τα μνημονευθέντα έγγραφα.

- 35 Δεύτερον, επιβάλλεται να εξεταστεί το αίτημα της προσφεύγουσας περί προσκομίσεως των εγγράφων που διαβίβασε η Bundeskartellamt, καθόσον αφορούν το καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως, καθώς και τα έγγραφα που αφορούν τις τριμερείς συνομιλίες μεταξύ της Επιτροπής, της Bundeskartellamt και των εκπροσώπων της γερμανικής κοινότητας του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως. Συναφώς, παρατηρείται ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε ότι, εφόσον δεν είχε στη διάθεσή της τα έγγραφα αυτά, δεν ήταν σε θέση να αμυνθεί κατά των αιτιάσεων που της είχαν καταλογιστεί και δεν προέβαλε καμιά ένδειξη από την οποία να προκύπτει ότι τα έγγραφα αυτά μπορούσαν να εμφανίζουν ενδιαφέρον στην επίλυση της παρούσας διαφοράς. Προστίθεται ότι, εν πάση περιπτώσει, πρόκειται για έγγραφα που αφορούσαν το καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως το οποίο, καθ'αυτό, δεν μετείχε στις διαπιστωθείσες με την Απόφαση παραβάσεις (βλ., πιο κάτω, σκέψεις 55 επ.) και, ως εκ τούτου, τα έγγραφα που αφορούν το εν λόγω καρτέλ συνιστούν αποδεικτικά στοιχεία άσχετα προς το αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας. Επομένως, παρέλκει η λήψη του αιτηθέντος από την προσφεύγουσα μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας.

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης

I — Επί της σχετικής αγοράς

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 36 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο ισχυρισμός που προβάλλεται στην παράγραφο 3 της Αποφάσεως ότι τα τυποποιημένα δομικά πλέγματα μπορούν σε μεγάλο βαθμό να υποκαταστήσουν τα δομικά πλέγματα κατά παραγγελία είναι εσφαλμένος. Συναφώς, υπενθυμίζει ότι, αντίθετα από τα τυποποιημένα δομικά πλέγματα, αυτά που αποκαλούνται πλέγματα κατά παραγγελία (Listenmatten)

είναι συγκολλημένα πλέγματα κατασκευαζόμενα επί παραγγελία για συγκεκριμένα οικοδομικά έργα και, καταρχήν, ένα δομικό πλέγμα δεν μπορεί να ενσωματωθεί σε άλλο κτίριο εκτός εκείνου για το οποίο είχε κατασκευασθεί ειδικά. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι πρέπει επίσης να γίνει διάκριση μεταξύ των κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων (Listenmatten) και των πλεγμάτων που κατασκευάζονται στις Κάτω Χώρες (Lettermatten), τα οποία, στην πραγματικότητα, είναι ημιτυποποιημένα δομικά πλέγματα. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι τα τυποποιημένα δομικά πλέγματα και τα κατά παραγγελία δομικά πλέγματα δεν είναι αντικατάστατα μεταξύ τους λόγω της διαφοράς ως προς την τιμή (τυποποιημένα δομικά πλέγματα: 760 DM ανά τόνο, και κατά παραγγελία δομικά πλέγματα: 850 έως 1 500 DM ανά τόνο). Όταν υπάρχουν τυποποιημένα δομικά πλέγματα καταλλήλων διαστάσεων, ο χρήστης καταφεύγει σ' αυτά λόγω της τιμής τους που δεν επιδέχεται κανέναν ανταγωνισμό και δεν θα χρησιμοποιήσει ποτέ δομικά πλέγματα κατά παραγγελία, πολύ πιο ακριβά, στη θέση τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων. Τα κατά παραγγελία δομικά πλέγματα ανταγωνίζονται μάλλον τις ράβδους οπλισμού σκυροδέματος (προϊόν ΕΚΑΧ), που πωλούνται λιανικώς κατόπιν κατεργασίας σε συνεργασία με τον εργολάβο και σε συνάρτηση με την οικοδομή. Προκειμένου να αποδείξει τους ισχυρισμούς της, η προσφεύγουσα προτείνει την κατάρτιση εκθέσεως πραγματογνωμοσύνης.

- 37 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η τιμή των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων δεν μπορούσε να ήταν αδιάφορη για την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι η τιμή των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων επηρεάζει την τιμή των κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων (παράγραφοι 3 και 114 της Αποφάσεως). Ως εξαγωγέας δομικών πλεγμάτων κατά παραγγελία, η προσφεύγουσα έπρεπε κατ' ανάγκη να επιθυμεί να διατηρηθεί το επίπεδο των τιμών των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων εντός ορισμένων ορίων σε σχέση με τις τιμές των κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων. Αυτό ακριβώς ήταν το αντικείμενο του καθορισμού των κατωτάτων τιμών στο πλαίσιο των συμπράξεων επί των τιμών που αφορούσαν την αγορά της Benelux.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 38 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η περιγραφή της αγοράς στην οποία προβαίνει η προσφεύγουσα ουδόλως αντιφάσκει προς αυτήν της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα προβαίνει στη διάκριση μεταξύ τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων, δομικών πλεγμάτων κατά παραγγελία τύπου Lettermatten ή ημιτυποποιημένων, δομικών πλεγμάτων τύπου Listenmatten και δομικών πλεγμάτων βάσει σχεδίου, για να υποστηρίξει ότι οι δύο πρώτοι τύποι είναι πάρα

πολύ παραπλήσιοι μεταξύ τους και οι δύο τελευταίοι τύποι είναι επίσης παραπλήσιοι μεταξύ τους, ωστόσο, όμως εμφανίζουν σημαντικές διαφορές σε σχέση με τους δύο πρώτους. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι στην Απόφαση δεν αναφέρεται τίποτε άλλο όταν στην παράγραφο 3 εκτίθεται ότι, «κατά κύριο λόγο, τα τυποποιημένα δομικά πλέγματα μπορούν σε μεγάλο βαθμό να υποκαταστήσουν τα δομικά πλέγματα κατά παραγγελία και το αντίστροφο» και «για τον λόγο αυτόν, ως σχετική αγορά προϊόντος μπορεί να θεωρηθεί γενικά η αγορά δομικών πλεγμάτων, υποδιαίρεση της οποίας αποτελεί η επί μέρους αγορά δομικών πλεγμάτων βάσει σχεδίου».

39 Όσον αφορά τις τιμές των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων και των δομικών πλεγμάτων Listenmatten στα οποία αναφέρεται η προσφεύγουσα, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι τιμές αυτές δεν απέχουν πολύ μεταξύ τους. Αυτή η προσέγγιση των τιμών απορρέει, προφανώς, από αντικειμενικούς παράγοντες οι οποίοι επιδρούν επί των δύο αγορών των δομικών πλεγμάτων για τα οποία γίνεται λόγος, συγκεκριμένα, την τιμή του χονδροσύρατος, πρώτη ύλη για τα δύο αυτά προϊόντα, και την εξέλιξη της ζήτησεως στην αγορά των χρηστών, εκείνη των οικοδομών, που αντικατοπτρίζει τη γενική συγκυρία.

40 Κατόπιν των διαπιστώσεων αυτών, επιβάλλεται να εξεταστεί το ζήτημα που συνδέεται στενά με αυτές, ήτοι αυτό της επιδράσεως της τιμής των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων επί της τιμής των δομικών πλεγμάτων Listenmatten και των δομικών πλεγμάτων βάσει σχεδίου. Με άλλα λόγια, τίθεται το ζήτημα αν η πτώση της τιμής των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα αυτά να υποκαταστήσουν τα δομικά πλέγματα Listenmatten και τα δομικά πλέγματα βάσει σχεδίου και μπορεί να συνεπάγεται μετακίνηση της πελατείας προς τα τυποποιημένα δομικά πλέγματα. Εκ προοιμίου υπενθυμίζεται ότι η χρήση των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων σε ορισμένα εργοτάξια όπου έπρεπε να χρησιμοποιηθούν δομικά πλέγματα Listenmatten ή δομικά πλέγματα βάσει σχεδίου δεν είναι δυνατή παρά μόνον αν η διαμόρφωση του προς τοποθέτηση οπλισμού το επιτρέπει και, εν πάση περιπτώσει, υπό την προϋπόθεση ότι λαμβάνονται στα εργοτάξια μέτρα προσαρμογής τα οποία δεν εμφανίζουν τεχνικές δυσχέρειες ούτε συνεπάγονται σημαντικά πρόσθετα έξοδα. Συναφώς, διαπιστώνεται επίσης ότι κατά την προφορική διαδικασία προέκυψε ότι η χρήση τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων σε ένα εργοτάξιο, όπου έπρεπε κανονικά να χρησιμοποιηθούν δομικά πλέγματα βάσει σχεδίου, είναι όντως δυνατή, όταν η τιμή των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων είναι τόσο χαμηλή ώστε εξασφαλίζει στον κύριο του έργου σημαντική οικονομία, καλύπτουσα το πρόσθετο κόστος και συμψηφίζουσα τα τεχνικά μειονεκτήματα που συνδέονται με την αλλαγή του χρησιμοποιηθέντος υλικού και ότι η κατάσταση αυτή δημιουργήθηκε για ένα χρονικό διάστημα της περιόδου που καλύπτεται από τις συμπράξεις.

- 41 Επιπροσθέτως, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ορισμένες επιχειρήσεις στις οποίες αναφέρεται η Απόφαση, μεταξύ των οποίων η προσφεύγουσα, έχουν τη δυνατότητα παραγωγής διαφόρων τύπων δομικών πλεγμάτων, πράγμα που επιτρέπει να συναχθεί ευλόγως ότι υπάρχει στη βιομηχανία ορισμένη δυνατότητα προσαρμογής των μέσων παραγωγής προκειμένου να παραχθούν διάφοροι τύποι δομικών πλεγμάτων.
- 42 Τέλος, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι συμβάσεις παραδόσεως της 24ης Νοεμβρίου 1976 και της 22ας Μαρτίου 1982 που συνήφθησαν μεταξύ, αφενός, BStG και, αφετέρου, Bouwstaal Roermond BV και Arbed SA afdeling Nederland [παράρτημα (παρτ.) 109 και 109 A της κοινοποίησης των αιτιάσεων (κοιν. αιτ.)] έχουν ως αντικείμενο τα τυποποιημένα και μη τυποποιημένα δομικά πλέγματα.
- 43 Εν όψει των προηγούμενων, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η ανάλυση της αγοράς στην οποία προβαίνει η Επιτροπή δεν είναι εσφαλμένη και, κατά συνέπεια, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται να διαταχθεί η κατάρτιση εκθέσεως πραγματογνωμοσύνης, όπως πρότεινε η προσφεύγουσα.

II — Επί της αποδείξεως των συμπράξεων

A — Επί της ελλείψεως συνολικής συμπράξεως

- 44 Η προσφεύγουσα, εκ προοιμίου, αμφισβητεί την ύπαρξη συνολικής συμπράξεως. Προβάλλει ότι η αιτίαση της Επιτροπής ότι οι Γερμανοί παραγωγοί συγκρότησαν, υπό την διεύθυνση της προσφεύγουσας, συνολική σύμπραξη αλληλοδιεισδύσεως σε ευρωπαϊκή κλίμακα, συνισταμένη από σειρά συμπράξεων που αφορούσαν τις διάφορες εθνικές αγορές ουδόλως έχει αποδειχθεί. Παρατηρεί ότι, μολονότι είναι αληθές ότι ο διαχειριστής της αναφέρθηκε, ενώπιον της επιτροπής λήψεως αποφάσεων του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως, σε μεμο-

νωμένες επαφές που είχε σε διεθνές επίπεδο, ωστόσο, ουδέποτε είχαν αποφασιστεί περιορισμοί του διεθνούς εμπορίου ούτε είχαν γίνει αντικείμενο δηλώσεων προθέσεων.

- 45 Συναφώς, θεωρεί ότι εσφαλμένως η Επιτροπή πιστεύει ότι μπορεί να στηριχθεί στο από 15 Οκτωβρίου 1985 σημείωμα, το οποίο ο Günter Müller, δικηγόρος, διευθυντικό στέλεχος της Wirtschaftsvereinigung Ziehereien und Kaltwalzwerke και αντιπρόσωπος του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως σύμφωνα με το άρθρο 36 του γερμανικού νόμου κατά των περιορισμών του ανταγωνισμού (GWB) (παρτ. 101 Α της κοιν. αιτ., παράγραφος 131 της Αποφάσεως), απέστειλε σε έναν από τους υπαλλήλους της, με το οποίο ο Günter Müller ζήτησε την τροποποίηση του πρακτικού μιας συνεδριάσεως της αρμόδιας για την αγορά επιτροπής, προκειμένου να εξευρεθεί μια περισσότερο ουδέτερη διατύπωση προς εξήγηση των λόγων της κακής καταστάσεως της αγοράς στη βορειοδυτική ζώνη, η οποία οφειλόταν σε εισαγωγές, καθώς και σε παραδόσεις σημαντικών ποσοτήτων που πραγματοποίησαν οι επιχειρήσεις μη μέλη του καρτέλ. Συναφώς, η προσφεύγουσα προτείνει να εξεταστούν ως μάρτυρες ορισμένοι αντιπρόσωποι επιχειρήσεων στην επιτροπή λήψεως αποφάσεων του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως, καθώς και ο Günter Müller.
- 46 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η Επιτροπή ουδέποτε θεώρησε ότι υπήρχε μια συνολική σύμπραξη, αλλά ένα σύνολο διαφορετικών συμπράξεων (παράγραφος 22 της Αποφάσεως) σε διαφορετικές εποχές και σε διαφορετικές γεωγραφικές αγορές· αντιθέτως, αυτό που προσάπτεται με την απόφαση (παράγραφοι 132 και 175) στους Γερμανούς παραγωγούς γενικά και, ειδικότερα, στην προσφεύγουσα είναι ότι συμμετείχαν σε διμερείς συμπράξεις με τους παραγωγούς άλλων κρατών μελών.
- 47 Κατά συνέπεια, συνάγεται ότι με την Απόφαση δεν προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε σε μια συνολική σύμπραξη και, επομένως, πρέπει η αιτίαση αυτή να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται η εξέταση μαρτύρων που προτείνει η προσφεύγουσα.

B — *Επί της γερμανικής αγοράς*

1) *Το ότι λήφθηκε υπόψη το γερμανικό καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως ως αναπόσπαστο μέρος των παραβάσεων που διαπιστώνονται με την Απόφαση*

Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να της επιβάλει πρόστιμο λόγω της συμμετοχής της στο γερμανικό καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως. Πράγματι, εφόσον το καρτέλ δεν παραβίαζε την απαγόρευση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, ούτε και η προσφεύγουσα παрэβαινε το άρθρο αυτό κατά το μέτρο που βασιζόταν στη νομιμότητα του καρτέλ. Σε απάντηση του ισχυρισμού της Επιτροπής ότι η σύμβαση καρτέλ δεν αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των παραβάσεων που διαπιστώνονται με την Απόφαση και δεν καταλογίσθηκε στην προσφεύγουσα για τον υπολογισμό του προστίμου που της επιβλήθηκε η προσφεύγουσα αντιτάσσει ότι ο ισχυρισμός αυτός αντιφάσκει πασιφανώς προς τη φρασεολογία της Αποφάσεως, από την οποία προκύπτει σαφώς το αντίθετο. Συναφώς, η προσφεύγουσα παραθέτει την παράγραφο 126 της Αποφάσεως, κατά την οποία «οι συμφωνίες που αφορούν τη γερμανική αγορά προκύπτουν από αυτή την ίδια τη σύμβαση καρτέλ». Παρατηρεί ότι οι παράγραφοι 127 έως 129 αφιερώνονται αποκλειστικά στο καρτέλ, η δε κατηγορία βρίσκει το αποκορύφωμά της στην παράγραφο 130 της Αποφάσεως, κατά την οποία «η εφαρμογή ποσοστώσεων πωλήσεων για τη γερμανική αγορά (σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 2, και το άρθρο 7, παράγραφος 1, της συμβάσεως καρτέλ) και όχι ποσοστώσεων παραγωγής (...) επελέγη συνειδητά και σκόπιμα, για να χρησιμοποιηθεί το καρτέλ ως όργανο για την επίτευξη διμερών συμφωνιών με αλλοδαπούς κατασκευαστές προς περιορισμό της αλληλοδιεισδύσεως στην αγορά (βλ. παραγράφους 132 επ.)».

49 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, στο κεφάλαιο της Αποφάσεως «νομική εκτίμηση», η Επιτροπή εκθέτει τους λόγους για τους οποίους το καρτέλ ήταν ασυμβίβαστο προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, και μόλις στην παράγραφο 206

(σκέψεις ως προς το ύψος του προστίμου) αναφέρει το γεγονός ότι το καρτέλ είχε επιτραπεί από την Bundeskartellamt. Παρατηρεί ότι στην παράγραφο αυτή ουδόλως αναφέρεται στην παράγραφο αυτή ότι το καρτέλ «δεν αποτελεί αντικείμενο του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα και δεν στοιχειοθετεί την παράβαση που διαπιστώνεται με την Απόφαση». Αν η Επιτροπή πραγματικά δεν ήθελε να επιβάλει πρόστιμο για το καρτέλ, θα της ήταν εύκολο να καταστήσει τούτο σαφές, όπως το έπραξε σε άλλες περιπτώσεις (βλ., για παράδειγμα, παράγραφο 133, in fine, της Απόφασης).

50 Η προσφεύγουσα παρατηρεί, εξάλλου, ότι δεν ήταν αναγκαίο να απαγορευθεί, με διαταγή να παύσει να ισχύει για το μέλλον, η σύμβαση καρτέλ, όπως επιβάλλει η Απόφαση για κάθε μια από τις διαπιστωθείσες παραβάσεις (παράγραφοι 209 και 210 της Απόφασης), επειδή η περίοδος για την οποία είχε συναφθεί η σύμβαση είχε λήξει ήδη. Επιπροσθέτως, το πρακτικό της ακροάσεως της 24ης Νοεμβρίου 1987 δείχνει ότι αυτή είχε αφιερωθεί σχεδόν εξ ολοκλήρου, όσον αφορά τη γερμανική αγορά, στο ζήτημα των αποτελεσμάτων του καρτέλ. Όταν ο Michael Müller ζήτησε ρητά από την Επιτροπή να επιβεβαιώσει ότι η σύμβαση καρτέλ δεν θα εξεταζόταν κατά τη διαδικασία, ο υπάλληλος της Επιτροπής στον οποίο είχε ανατεθεί ο φάκελος απάντησε ότι η Επιτροπή δεν είχε δεσμευτεί να αποκλείσει τη σύμβαση καρτέλ από τη διαδικασία.

51 Κατά την προσφεύγουσα, είναι σαφές ότι με την Απόφαση όντως της καταλογίζεται η σύμβαση καρτέλ και ότι αυτή είναι η κύρια βάση του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα και η μόνη εξήγηση για την οποία η Επιτροπή επαναλαμβάνει ότι η προσφεύγουσα υπέχει ειδική ευθύνη λόγω των καθηκόντων του διαχειριστή της, ο οποίος προέδρευε του εποπτικού συμβουλίου των μελών του καρτέλ.

52 Προκειμένου να αποδείξει τους ισχυρισμούς της, η προσφεύγουσα προτείνει να εξεταστούν ως μάρτυρες ο Hohls, εισηγητής στο πέμπτο τμήμα της Bundeskartellamt κατά τον χρόνο των περιστατικών, ο Kirschstein, πρόεδρος του πέμπτου τμήματος της Bundeskartellamt κατά τον χρόνο των περιστατικών, και ο Günter Müller.

53 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η σύμβαση καρτέλ δεν αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των παραβάσεων που διαπιστώνονται με την Απόφαση και υπενθυμίζει ότι έλαβε υπόψη (παράγραφος 206) την έγκριση που χορήγησε η Bundeskartellamt και και δεν επέβαλε πρόστιμο λόγω του καρτέλ. Η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν της απαγορεύεται να αναφέρει σε μια επίσημη απόφαση παραβάσεις οι οποίες υπήρξαν αντικείμενο ανεπίσημου διακανονισμού, χωρίς ωστόσο η εν λόγω παράβαση να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της τυπικής αποφάσεως. Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι, στην παράγραφο 174 της Αποφάσεώς της, έκρινε ως ασυμβίβαστα προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, τα άρθρα 5, παράγραφος 2, και 7, παράγραφος 1, της συμβάσεως καρτέλ. Ωστόσο, αναφέρει (παράγραφος 210 της Αποφάσεως) ότι δεν απαγόρευσε επίσημα τις δύο αυτές ρήτρες. Αντί να διαπιστώσει τυπικά, με το διατακτικό της Αποφάσεως, το ασυμβίβαστο της συμβάσεως καρτέλ προς τους κανόνες ανταγωνισμού και να επιβάλει πρόστιμο στην προσφεύγουσα, ως εκπρόσωπο των μελών της συμπράξεως, περιορίστηκε στη διεξαγωγή διαπραγματεύσεων με την Bundeskartellamt και τους εκπροσώπους του καρτέλ κρίσεως προκειμένου να τροποποιηθούν οι σχετικές ρήτρες (παράγραφος 129 της Αποφάσεως), οι οποίες όντως τροποποιήθηκαν.

54 Όσον αφορά την ακρόαση της 24ης Νοεμβρίου 1987, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, μετά από αίτηση του Michael Müller, ο επιφορτισμένος με τον φάκελο υπάλληλος της Επιτροπής διευκρίνισε, «χωρίς δέσμευση και με ορθό τρόπο», ότι η Επιτροπή ουδόλως δεσμεύθηκε να αποκλείσει τη σύμβαση καρτέλ από τη διαδικασία.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

55 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η ανάλυση της Αποφάσεως επιτρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το καρτέλ δεν αποτελεί, αυτό καθαυτό, αναπόσπαστο μέρος των παραβάσεων που διαπιστώνονται με την Απόφαση. Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν παραθέτει πλήρως την παράγραφο 126 της Αποφάσεως, της οποίας το τέταρτο εδάφιο είναι διατυπωμένο ως εξής: «Οι συμφωνίες που αφορούν τη γερμανική αγορά προκύπτουν από αυτή την ίδια τη σύμβαση καρ-

τέλ ή από τις προσπάθειες που καταβλήθηκαν για να προστατευθεί το καρτέλ από ανεξέλεγκτες εισαγωγές.» Η επικρατούσα ιδέα που εκφράζεται με το εδάφιο αυτό είναι η εκφρασθείσα ήδη στο πρώτο εδάφιο της ίδιας παραγράφου, δηλαδή ότι «οι συμπράξεις που αφορούν τη γερμανική αγορά πρέπει να εξεταστούν λαμβάνοντας υπόψη την ίδρυση και τη λειτουργία του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως στον τομέα των δομικών πλεγμάτων». Η ιδέα αυτή επιβεβαιώνεται και επεξηγείται σε άλλες παραγράφους της Αποφάσεως. Έτσι, στην παράγραφο 130 αναφέρεται ότι η σύμβαση καρτέλ, και ειδικότερα τα άρθρα 5, παράγραφος 2, και 7, παράγραφος 1, χρησιμοποιήθηκαν ως μέσα για την επίτευξη «διμερών συμφωνιών με ξένους κατασκευαστές για τον περιορισμό της αλληλοδιεισδύσεως στην αγορά». Στην παράγραφο 175 αναφέρεται επίσης ότι οι παρατεθείσες ρήτρες είχαν «ως σκοπό ή τουλάχιστον ως αποτέλεσμα ότι το καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως χρησιμοποιήθηκε ως μέσο για την επίτευξη διμερών συμπράξεων μεταξύ Γερμανών παραγωγών, αφενός, και παραγωγών από άλλα κράτη μέλη, αφετέρου». Τέλος, στην παράγραφο 206 διαπιστώνεται ότι το καρτέλ χρησιμοποιήθηκε «προς προστασία της γερμανικής αγοράς από τον ανταγωνισμό άλλων κρατών μελών με μέτρα που δεν συμβιβάζονται προς το κοινοτικό δίκαιο».

- 56 Εν όψει της αναλύσεως αυτής, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι το καρτέλ θεωρείται, με την Απόφαση, ως ένα στοιχείο το οποίο διευκόλυνε τις συμπράξεις μεταξύ των διαφόρων παραγωγών και που περιελάμβανε ρήτρες αντίθετες προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης· ωστόσο, δεν μπορεί να συναχθεί από τη διατύπωση της Αποφάσεως ότι το εν λόγω καρτέλ αποτελεί, αυτό καθαυτό, αναπόσπαστο μέρος των παραβάσεων που διαπιστώνονται με την Απόφαση. Συγκεκριμένα, στην παράγραφο 210 διευκρινίζεται σαφώς ότι η Επιτροπή δεν περιορίστηκε στο να διαπιστώσει το ασυμβίβαστο των αναφερομένων ρητρών προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Αυτή η ερμηνεία της Αποφάσεως δεν αντιφάσκει προς την παράγραφο 174, όπου διαπιστώνεται ότι η σύμβαση καρτέλ νόθευε τον ανταγωνισμό στις κοινοτικές συναλλαγές και, κατά συνέπεια, ήταν ικανό να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών. Όσον αφορά την παράγραφο 206 της Αποφάσεως, μ' αυτή διαπιστώνονται τα έννομα αποτελέσματα της συμβάσεως καρτέλ εν όψει των διαφόρων παραβάσεων οι οποίες διαπιστώνονται με άλλες παραγράφους της Αποφάσεως. Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 1 του διατακτικού της Αποφάσεως, εφόσον διαπιστώνει την ύπαρξη συμπράξεων και/ή εναρμονισμένων πρακτικών, δεν αφορά το καρτέλ κρίσεως.

- 57 Επομένως, παρέλκει η εξέταση μαρτύρων ως προς τη λειτουργία και τις λεπτομέρειες οργάνωσης του καρτέλ που πρότεινε η προσφεύγουσα.

- 58 Εν όψει των προαναφερομένων, συνάγεται ότι το γερμανικό καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως δεν αποτελεί, αυτό καθαυτό, αναπόσπαστο μέρος των παραβάσεων που διαπιστώνονται με την Απόφαση και η προσφεύγουσα δεν κατηγορείται με την Απόφαση για τη συμμετοχή της στο καρτέλ αυτό. Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

2) *Επί της συμπράξεως του 1985 μεταξύ BStG και Tréfilunion σχετικά με τις συναλλαγές αλληλοδιεισδύσεως μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας*

Προσβαλλόμενη πράξη

- 59 Με την Απόφαση (παράγραφοι 135 έως 143 και 176) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε με τη γαλλική επιχείρηση Tréfilunion σε συμπράξεις που αφορούσαν τις συναλλαγές αλληλοδιεισδύσεως μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας. Οι συμπράξεις αυτές συγκροτήθηκαν στις 7 Ιουνίου 1985 κατόπιν συζητήσεως μεταξύ Michael Müller και Marie, διευθυντή της Tréfilunion όπως προκύπτει από εσωτερικό σημείωμα του Marie, της 16ης Ιουλίου 1985 (παρτ. 106 κοιν. αιτ.) και εσωτερικό σημείωμα του Michael Müller της 27ης Αυγούστου 1985 (παρτ. 107 κοιν. αιτ.). Κατά την Απόφαση (παράγραφος 140), οι αμοιβαίες παραχωρήσεις που έγιναν κατά τη διάρκεια αυτής της συζητήσεως τηρήθηκαν, πράγμα που επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι ούτε η Tréfilunion ούτε οι άλλοι Γάλλοι παραγωγοί υπέβαλαν καταγγελία στην Επιτροπή κατά του γερμανικού καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως, το δε εργοστάσιο της προσφεύγουσας στο Gelsenkirchen (Γερμανία) δεν πραγματοποίησε εξαγωγές κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων προς τη Γαλλία. Επιπλέον, από τα δύο αυτά σημειώματα προκύπτει ότι κάθε μελλοντική εξαγωγική δραστηριότητα θα εξαρτάται από τον καθορισμό ποσοστώσεων παραδόσεως.
- 60 Κατά την Απόφαση (παράγραφος 176), οι συμπράξεις που συγκροτήθηκαν κατά τη συζήτηση της 7ης Ιουνίου 1985 μεταξύ Michael Müller και Marie σχετικά με τις συναλλαγές αλληλοδιεισδύσεως μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας συνιστούν περιορισμό του ανταγωνισμού μεταξύ Γερμανών και Γάλλων παραγωγών, ικανό να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 61 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι είναι εσφαλμένα τα συμπεράσματα τα οποία η Επιτροπή αντλεί από τα δύο προαναφερόμενα σημειώματα, καθόσον δεν προκύπτει από το περιεχόμενό τους ότι συγκροτήθηκαν συμπράξεις. Προβάλλει ότι πρόκειται για τη μόνη συνομιλία που είχαν οι Michael Müller και Marie καθ' όλη την εξεταζόμενη περίοδο, αυτό δε υπό την ιδιότητά τους ως προέδρων ενώσεων. Από τα εν λόγω σημειώματα προκύπτει ότι ο Marie υπέβαλε στον Michael Müller προτάσεις σχετικά με τον μελλοντικό προσανατολισμό των εισαγωγών, ο δε τελευταίος περιορίστηκε να τις σημειώσει. Εξάλλου, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι τα λεχθέντα ως προς την ενδεχόμενη υποβολή καταγγελίας στην Επιτροπή εμπλπτουν στο πολιτικό πεδίο και δεν έχουν καμιά σχέση με περιορισμό του ανταγωνισμού. Προκειμένου να αποδείξει τους ισχυρισμούς της, η προσφεύγουσα προτείνει, με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο, να εξετασθεί ως μάρτυρας ο νομικός της σύμβουλος Pillmann και, με το υπόμνημα απαντήσεως, να εμφανιστεί αυτοπροσώπως ο Michael Müller.
- 62 Η Επιτροπή προβάλλει ότι από τα σημειώματα της 16ης Ιουλίου 1985 και 27ης Αυγούστου 1985 προκύπτει ότι οι ανταγωνιστές ήσαν σύμφωνοι όπως η προσφεύγουσα παραιτηθεί από τις εξαγωγές των κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων προς τη Γαλλία και η Tréfilunion να μην απειλήσει την ύπαρξη του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως με υποβολή καταγγελίας στην Επιτροπή. Η Επιτροπή εκτιμά ότι από τα σημειώματα αυτά προκύπτει επίσης ότι υπήρξε σύμπραξη προς περιορισμό των αμοιβαίων εξαγωγών και προς κατανομή της αγοράς για την «εξισορρόπηση των αλληλοδιεισδύσεων μεταξύ των δύο χωρών σε απόλυτες ποσότητες». Για την Επιτροπή, η σύμπραξη αυτή συνιστούσε ήδη αφεαυτής παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, χωρίς να χρειάζεται να εξακριβωθεί αν η πρόθεση να περιληφθεί στη σύμπραξη αυτή το σύνολο των Γερμανών παραγωγών πραγματοποιήθηκε.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 63 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι με την Απόφαση (παράγραφος 140) καταλογίζεται στην προσφεύγουσα ότι προέβη μαζί με την Tréfilunion σε γενική συ-

ვენνόηση αποβλέπouσα στον περιορισμό της αμοιβαίας διεισδύσεως των προϊόντων τους στη Γερμανία και στη Γαλλία, συνεννόηση η οποία υλοποιήθηκε με τις εξής τρεις προτάσεις: η Tréfilunion δεν θα υπέβαλλε καταγγελία στην Επιτροπή κατά του γερμανικού καρτέλ κρίσεως· το εργοστάσιο της προσφεύγουσας στο Gelsenkirchen δεν θα πραγματοποιούσε προς τη Γαλλία εξαγωγές δομικών πλεγμάτων κατά παραγγελία για περίοδο δύο-τριών μηνών· τέλος, τα δύο μέρη συμφώνησαν να εξαρτούν τις μελλοντικές εξαγωγές τους από τον καθορισμό ποσοστώσεων.

- 64 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η ανάλυση των δύο προαναφερθέντων σημειωμάτων (βλ. σκέψη 59) επιτρέπει το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τη συνεννόηση της προσφεύγουσας με την Tréfilunion επί των δύο πρώτων αναφερομένων προτάσεων. Συγκεκριμένα, στο σημειώμα του, υπό τον τίτλο «Συμπεράσματα», ο Marie σημειώνει ότι «δεν υποβλήθηκε καμιά καταγγελία στις Βρυξέλλες κατά του Kartellvertrag». Το σημείωμα του Michael Müller είναι εξίσου σαφές ως προς το ζήτημα αυτό: «Ο Marie δεσμεύθηκε να μην υποβάλει καταγγελία (...) είναι έτοιμος να συγκατατεθεί στην έγκριση για το Gelsenkirchen, υπό την προϋπόθεση ότι η έγκριση δεν θα χρησιμοποιηθεί πριν από δύο ή τρεις μήνες (...). Αποδέχθηκα την προθεσμία των δύο-τριών μηνών.» Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η δέσμευση του Marie να μην υποβάλει καταγγελία κατά του γερμανικού καρτέλ πρέπει να αναλυθεί ως συμπεριφορά υιοθετηθείσα έναντι ενός ανταγωνιστή, σε αντάλλαγμα των παραχωρήσεων του ίδιου αυτού ανταγωνιστή, στο πλαίσιο συμπράξεως αντιβαίνουσας προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

- 65 Από την ανάλυση των δύο σημειωμάτων προκύπτει επίσης η επιθυμία των δύο μερών να καταλήξουν σε μια ισορροπία και σε περιορισμό της αμοιβαίας διεισδύσεως των προϊόντων τους στις δύο χώρες. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, αφενός, ο Michael Müller, με το προαναφερθέν σημειώμα του, αναφέρει ότι, «καθόσον μας αφορά, ενδιαφερόμαστε πάρα πολύ για τον περιορισμό των αμοιβαίων διεισδύσεων. Πάντως, η ρύθμιση του ζητήματος αυτού είναι περισσότερο δυσχερής, λόγω του μεγάλου αριθμού των συμμετεχόντων, από ό,τι σε εθνική κλίμακα, αλλά πρέπει να γίνει το συντομότερο δυνατό, εν πάση περιπτώσει, όταν ασφαλώς το επίπεδο των τιμών θα είναι πρακτικά το ίδιο σε όλες τις σχετικές αγορές». Στο ίδιο σημείωμα, ο Michael Müller αποκα-

λύπτει ότι ο Marie υπέβαλε ορισμένες προτάσεις και εξέφρασε ορισμένες επιθυμίες, μεταξύ των οποίων «την εξισορρόπηση των αλληλοδιεισδύσεων μεταξύ των δύο χωρών σε απόλυτες ποσότητες». Αφετέρου, ο Marie με το προαναφερθέν σημειώμά του, υπό τον τίτλο «Συμπεράσματα», αναφέρει ότι «στο αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα και αναμένοντας την επόμενη συνάντηση (...) η BStG αρχίζει επαφές με τους άλλους Γερμανούς κατασκευαστές προκειμένου να διευκολύνει την πρόσβαση των άλλων κατασκευαστών με την άρση ορισμένων ρυθμίσεων και να διαπραγματευθεί κάποιο βαθμό διεισδύσεως, να προσπαθήσει να μειώσει τις δραστηριότητες της Moselstahl (μέσω της Stiness) και να αναζητήσει δυνατότητα εντάξεως του Gelsenkirchen στο σύνολο της ΟΔΓ, ενώ το μερίδιο που πρέπει να επιτευχθεί στη γαλλική αγορά μένει ακόμη να καθορισθεί».

- 66 Εν όψει της ανάλυσεως αυτής, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι αποδείχθηκε μόνον ότι τα δύο μέρη είχαν σχεδιάσει τη σύναψη συμφωνίας ποσοστώσεων, η οποία εξαρτιόταν από την αντίδραση των άλλων γερμανικών επιχειρήσεων.
- 67 Υπό το φως των προηγουμένων, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τα περιστατικά που εκτίθενται στην παράγραφο 140, πρώτο εδάφιο, της Αποφάσεως, δηλαδή τη δέσμευση της Tréfilunion να μην υποβάλει καταγγέλια κατά του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως, καθώς και την παραίτηση της προσφεύγουσας από τις εξαγωγές προς τη Γαλλία κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων για περίοδο δύο-τριών μηνών. Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμο την ύπαρξη συμφωνίας κατά την οποία τα μέρη θα εξαρτούσαν τις μελλοντικές τους εξαγωγές από τον καθορισμό ποσοστώσεων, όπως η συμφωνία αυτή περιγράφεται στην παράγραφο 140, δεύτερο εδάφιο, της Αποφάσεως.
- 68 Κατά συνέπεια, και χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν μάρτυρες ούτε να διαταχθεί η αυτοπρόσωπη εμφάνιση της προσφεύγουσας, πρέπει, αφενός, να απορριφθεί η αιτίαση της προσφεύγουσας ως προς τις συμφωνίες που περιγράφονται στην παράγραφο 140, πρώτο εδάφιο, της Αποφάσεως και να επιβεβαιωθεί ότι ορθώς η Επιτροπή έκρινε ότι συνιστούσαν παράβαση του άρθρου

85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και, αφετέρου, να γίνει δεκτή η αιτίαση της προσφεύγουσας όσον αφορά τα περιστατικά που της προσάπτονται στην παράγραφο 140, δεύτερο εδάφιο, της Αποφάσεως και να κριθεί ότι, εφόσον αυτά δεν έχουν αποδειχθεί επαρκώς κατά νόμον από την Επιτροπή, δεν μπορούν να εμπέλτουν στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

3) Οι συμπράξεις μεταξύ BStG και Sotralenz

Προσβαλλόμενη πράξη

⁶⁹ Με την Απόφαση (παράγραφοι 144 έως 146 και 177) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι, στο πλαίσιο των συμπράξεων που απέβλεπαν στην προστασία του γερμανικού καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως κατά των μη ελεγχόμενων εισαγωγών δομικών πλεγμάτων, συμμετείχε σε σύμπραξη με τη Sotralenz για την ποσόστωση των εξαγωγών της τελευταίας προς τη Γερμανία. Η απόφαση στηρίζεται στο από 24 Οκτωβρίου 1985 τηλετύπημα της BStG προς τη Sotralenz, με το οποίο ανακοινώνονται οι ποσότητες εφοδιασμού της γερμανικής αγοράς, και στην απάντηση με το από 4 Νοεμβρίου 1985 τηλετύπημα της Sotralenz, με το οποίο ανακοίνωσε τις ποσότητες που απέστειλε στη Γερμανία τον Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο του 1985. Κατά την απόφαση, η οποία στηρίζεται προς τούτο στις δηλώσεις του Michael Müller προς τους υπαλλήλους της Επιτροπής κατά τη διάρκεια ελέγχου στις 6 και 7 Νοεμβρίου 1985, αυτή η ανταλλαγή πληροφοριών γινόταν κάθε μήνα και συνιστούσε τουλάχιστον εναρμονισμένη πρακτική, ικανή να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών (παράγραφοι 144 και 177). Τέλος, με την Απόφαση διαπιστώνεται ότι η ανταλλαγή πληροφοριών αποδεικνύει, εκτός από την ύπαρξη συμφωνίας ως προς τις ποσοστάσεις, προσπάθεια της BStG να ελέγξει τις εισαγωγές προελεύσεως Γαλλίας επί μηνιαίας βάσεως (παράγραφος 146), τρόπος υπολογισμού στον οποίο βασιζόταν επίσης η σύμβαση καρτέλ.

⁷⁰ Με την Απόφαση υπογραμμίζεται ότι η BStG και η Sotralenz προσπάθησαν να δικαιολογήσουν αυτή την αλληλογραφία από την ύπαρξη συμβάσεως για την εκμετάλλευση διπλώματος ευρεσιτεχνίας μεταξύ των δύο επιχειρήσεων, που

επέτρεπε στη Sotralenz να κατασκευάζει δομικά πλέγματα στη Γαλλία σύμφωνα με το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας της BStG. Ανακοινώνοντας τις ποσότητες των αποστολών που πραγματοποιούσε, η Sotralenz απλώς συμμορφωνόταν προς τις υποχρεώσεις πληροφόρησης και πληρωμής που της είχαν επιβληθεί από τη σύμβαση αυτή. Κατά την Απόφαση (παράγραφος 145), το επιχείρημα αυτό διαψεύδεται από: α) το γεγονός ότι η υποχρέωση που υπέχει ο δικαιούχος αδειάς εκμεταλλεύσεως να γνωστοποιεί ορισμένες πληροφορίες αφορά το σύνολο της παραγωγής και όχι αποκλειστικά τις παραδόσεις σε συγκεκριμένη αγορά· β) το γεγονός ότι η BStG γνωστοποίησε τις ακριβείς ποσότητες εφοδιασμού της γερμανικής αγοράς, γνωστοποίηση η οποία δεν μπορεί να εξηγηθεί παρά μόνο στο πλαίσιο ενός συστήματος ποσοτώσεων, και γ) το γεγονός ότι το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας της BStG είχε λήξει πριν από τον χρόνο γνωστοποίησης των σχετικών πληροφοριών και, επομένως, η Sotralenz δεν υπείχε καμιά υποχρέωση πληροφόρησης ούτε πληρωμής.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 71 Η προσφεύγουσα αρνείται ότι συγκρότησε σύμπραξη με τη Sotralenz. Ισχυρίζεται ότι επρόκειτο για σύμβαση προς εκμετάλλευση διπλώματος ευρεσιτεχνίας, για διμερή συμβατική σχέση μακράς διάρκειας, με υποχρεώσεις πληρωμής εκ μέρους της Sotralenz, και όχι για συνεργασία στο πλαίσιο ενός συνολικού δικτύου συμπράξεων με σκοπό την αλληλοδιείσδυση.
- 72 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το γεγονός ότι η BStG γνωστοποίησε στη Sotralenz το σύνολο των ποσοτήτων που παραδόθηκαν στη Γερμανία συνιστά ασφαλώς ένδειξη ότι υπήρχε συμφωνία ποσοτώσεων. Για την Επιτροπή η διαπίστωση της μηνιαίας περιοδικότητας στις ανταλλαγές πληροφοριών, σε συνδυασμό με άλλα στοιχεία του φακέλου, της επέτρεψαν να συναγάγει το συμπέρασμα ότι η ανταλλαγή πληροφοριών για την οποία γίνεται λόγος στην Απόφαση δεν απέρρεε από τις υποχρεώσεις της συμβάσεως αδειάς εκμεταλλεύσεως.
- 73 Σε απάντηση ερωτήσεων που υπέβαλε το Πρωτοδικείο κατά την έγγραφη και την προφορική διαδικασία, τα μέρη ανέφεραν ποια ήσαν τα διπλώματα ευρεσιτεχνίας τα οποία ήσαν αντικείμενο της συμβάσεως αδειάς εκμεταλλεύσεως μεταξύ της προσφεύγουσας και της Sotralenz, καθώς και τις αντίστοιχες ημερομηνίες λήξεώς τους.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 74 Επιβάλλεται να εξακριβωθεί αν τα στοιχεία που προέβαλε η Επιτροπή — δηλαδή, η μηνιαία ανταλλαγή πληροφοριών, το γεγονός ότι η BStG γνωστοποιούσε στη Sotralenz το σύνολο των εξαγομένων ποσοτήτων στη Γερμανία — συνιστούν δέσμη σοβαρών, συγκεκριμένων και συγκλινουσών ενδείξεων από τις οποίες αποδεικνύεται η ύπαρξη συμφωνίας ποσοστώσεων.
- 75 Υπενθυμίζεται ότι η προσφεύγουσα προέβαλε έναντι των στοιχείων αυτών τη δικαιολογία ότι η παρατηρηθείσα ανταλλαγή πληροφοριών στηρίζεται στην ύπαρξη σύμβασης μεταξύ αυτής και της Sotralenz για την εκμετάλλευση διπλώματος ευρεσιτεχνίας. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο οφείλει να εξακριβώσει αν οι προβαλλόμενες από την Επιτροπή ενδείξεις δεν μπορούν να εξηγηθούν διαφορετικά παρά μόνον από την ύπαρξη συμφωνίας ποσοστώσεων και, ειδικότερα, από την ύπαρξη της συμφωνίας για την εκμετάλλευση διπλώματος ευρεσιτεχνίας μεταξύ της BStG και της Sotralenz (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1993, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, Ahlström κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1307, σκέψεις 70 έως 72).
- 76 Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει, εκ προοιμίου, ότι η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε επί του ζητήματος αν η σύμβαση για την εκμετάλλευση διπλώματος ευρεσιτεχνίας μεταξύ BStG και Sotralenz συνιστούσε παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Ως εκ τούτου, το ζήτημα αυτό δεν ασκεί επιρροή στην εκτίμηση του Πρωτοδικείου.
- 77 Όσον αφορά τον αριθμό των διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας που καλύπτονται από τη σύμβαση αδείας εκμεταλλεύσεως της 28ης Ιουνίου 1979 και τη διάρκειά τους, το Πρωτοδικείο, εν όψει των απαντήσεων που έδωσαν τα διάφορα συμ-

βαλλόμενα μέρη στις ερωτήσεις που τους υποβλήθηκαν κατά την έγγραφη και την προφορική διαδικασία, διαπιστώνει ότι η επιχείρηση BStG είναι δικαιούχος διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας για το γαλλικό, το ολλανδικό και το γερμανικό έδαφος. Για το γαλλικό έδαφος η BStG ήταν δικαιούχος του διπλώματος ευρεσιτεχνίας αριθ. 1 578 746 (μέθοδος για την κατασκευή δοκών οπλισμού σκυροδέματος) και του διπλώματος ευρεσιτεχνίας αριθ. 6 920 046 (δομικά πλέγματα που έχουν συγκολληθεί σημειακά)· για το ολλανδικό έδαφος, η BStG ήταν κάτοχος του διπλώματος ευρεσιτεχνίας αριθ. 135 455 (werkwijze voor het vervaardigen van een stalen wapeningsstaaf voor beton — μέθοδος για την κατασκευή δοκών οπλισμού σκυροδέματος) και, για το γερμανικό έδαφος, η BStG ήταν κάτοχος του διπλώματος ευρεσιτεχνίας αριθ. 1 609 605 (Verfahren und Vorrichtung zum Herstellen eines Betonbewehrungsstabes — μέθοδος για την κατασκευή δοκών οπλισμού σκυροδέματος), που ίσχυε έως τις 3 Ιανουαρίου 1985, και του διπλώματος ευρεσιτεχνίας αριθ. 1 756 969 (Punktgeschweisste Bewehrungsmatte — δομικά πλέγματα που έχουν συγκολληθεί σημειακά στα σημεία επαφής), που ίσχυε έως τις 25 Ιουνίου 1986.

78 Με το άρθρο 5 της συμβάσεως αδειας εκμεταλλεύσεως, η οποία συνήφθη στις 28 Ιουνίου 1979 μεταξύ BStG και Sotralenz, η BStG επιφυλασσόταν να περιορίζει, ανά ημερολογιακό έτος, την ποσότητα των καλυπτομένων από τη συμφωνία προϊόντων που η Sotralenz είχε το δικαίωμα να διανέμει. Πάντως, η σύμβαση εξασφάλιζε στη Sotralenz ότι αυτή η μέγιστη ετήσια ποσότητα δεν μπορούσε να καθοριστεί από την BStG σε λιγότερο του 1 % των συνολικών πωλήσεων δομικών πλεγμάτων και δοκών οπλισμού σκυροδέματος στη Γερμανία και σε 2,5 % των συνολικών πωλήσεων δομικών πλεγμάτων και δοκών οπλισμού σκυροδέματος στις Κάτω Χώρες. Η σύμβαση προέβλεπε — για το έτος 1979, και σχετικά με τη διανομή των προϊόντων που καλύπτονταν από τα διπλώματα ευρεσιτεχνίας, ένα ανώτατο όριο 12 500 τόνων για τη Γερμανία και 4 000 τόνων για τις Κάτω Χώρες.

79 Η σύμβαση αδειας εκμεταλλεύσεως προέβλεπε επίσης την πληρωμή δικαιώματος εκμεταλλεύσεως 1,5 DM ανά τόνο, καταβαλλομένου ανά τρίμηνο, για τις διανεμηθείσες από τη Sotralenz ποσότητες προϊόντων που κάλυπτε η συμφωνία (άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 5). Κατά την προφορική διαδικασία αποδείχθηκε ότι, αντί να καταβληθεί, το δικαίωμα αυτό λήφθηκε υπόψη κατά την αγορά ορισμένων μηχανημάτων τα οποία η Sotralenz αγόρασε από το τμήμα «μηχανήματα» της BStG. Η σύμβαση αδειας εκμεταλλεύσεως προέβλεπε ποινή οσάκις υπήρχε υπέρβαση κατά 200 τόνους της προβλεπόμενης ετήσιας ποσότητας (άρθρο 8). Η σύμβαση προέβλεπε επίσης ότι η Sotralenz έπρεπε να τηρεί τακτικά λογιστική για τις παραδόσεις προϊόντων που καλύπτονταν από τη συμφωνία, λογιστική η οποία μπορούσε πάντοτε να ελέγχεται από την BStG (παράγραφοι

6 και 7). Τέλος, η σύμβαση τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαρτίου 1979 για αόριστο χρόνο, έπρεπε όμως να λήξει το αργότερο με την απόσβεση του τελευταίου εναπομένοντος δικαιώματος που παραχωρήθηκε (άρθρο 9).

- 80 Εν όψει της αναλύσεως αυτής, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, τα συμπεράσματα που συνήγαγε η Επιτροπή, κατά τα οποία η ανταλλαγή πληροφοριών προέκυπτε από συμφωνία ποσοστώσεων, δεν είναι τα μόνα πιθανά. Συγκεκριμένα, αυτή η ανταλλαγή πληροφοριών αντιστοιχεί στις διατάξεις της συμβάσεως για την εκμετάλλευση του διπλώματος ευρεσιτεχνίας που υπήρχε, κατά τον χρόνο των υπό εξέταση περιστατικών, μεταξύ BStG και Sotralenz, επίσης δε βρίσκει σ' αυτές μια εύλογη εξήγηση. Ειδικότερα, η επιβολή στη Sotralenz ενός ετήσιου ανωτάτου ορίου παραδόσεων στη Γερμανία, το οποίο δεν έπρεπε να είναι μικρότερο του 1 % των συνολικών πωλήσεων που πραγματοποιούνται στο γερμανικό έδαφος, το δικαίωμα ελέγχου που είχε η BStG επί των παραδόσεων της Sotralenz προκειμένου να ελέγχει την τήρηση του περιορισμού αυτού, καθώς και η πληρωμή τριμηνιαίων δικαιωμάτων μπορούσαν να καθιστούν αναγκαία, για τον καλύτερο προγραμματισμό της παραγωγής, τη μηνιαία ανταλλαγή πληροφοριών τόσο εκ μέρους της BStG, για τις συνολικές ποσότητες που πωλούνται στη Γερμανία, όσο και εκ μέρους της Sotralenz, για τον όγκο των δικών της παραδόσεων. Όσον αφορά τη διάρκεια της ανταλλαγής πληροφοριών, παρατηρείται ότι η σύμβαση, λόγω του ότι έπρεπε να αναπτύσσει αποτελέσματα έως την απόσβεση του τελευταίου εναπομένοντος δικαιώματος που παραχωρήθηκε, ίσχυε ως τις 25 Ιουνίου 1986, καλύπτοντας έτσι την προσαπτόμενη με την Απόφαση ανταλλαγή πληροφοριών, η οποία πραγματοποιήθηκε κατά τους μήνες Οκτώβριο και Νοέμβριο 1985.
- 81 Εφόσον η προσαπτόμενη με την Απόφαση ανταλλαγή πληροφοριών εξηγείται από τη συμφωνία για την εκμετάλλευση διπλώματος ευρεσιτεχνίας μεταξύ BStG και Sotralenz, συνάγεται ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε σύμπραξη σχετικά με την ποσόστωση των εξαγωγών της Sotralenz προς τη Γερμανία.
- 82 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να γίνει δεκτή και να ακυρωθεί η Απόφαση, κατά το μέτρο που δέχεται τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε σύμπραξη για την ποσόστωση των εξαγωγών της Sotralenz προς τη Γερμανία.

4) *Οι συμπράξεις επί των ποσοτώσεων και των τιμών με τους παραγωγούς της Benelux*

Προσβαλλόμενη πράξη

- 83 Με την Απόφαση (παράγραφοι 147 και 182) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε σε συμπράξεις στη γερμανική αγορά οι οποίες είχαν ως αντικείμενο, αφενός, τη ρύθμιση των εξαγωγών των παραγωγών της Benelux προς τη Γερμανία και, αφετέρου, την τήρηση των τιμών που ίσχυαν στη γερμανική αγορά. Κατά την Απόφαση, στις συμπράξεις αυτές είχαν συμμετάσχει η προσφεύγουσα, η Tréfilarbed (Roermond), η Voël/Trébos, η TFE/FBC — FBC που εμπορεύεται την παραγωγή της TFE — και η Thibodraad (παράγραφοι 150, 153, 154, 179 και 181 της Αποφάσεως).

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 84 Η προσφεύγουσα αρνείται την ύπαρξη συμπράξεων επί των τιμών και των ποσοτώσεων σχετικών με τη γερμανική αγορά. Αμφισβητεί την ακρίβεια των συμπερασμάτων που συνήγαγε η Επιτροπή από τα έγγραφα στα οποία παραπέμπει η Απόφαση και υπογραμμίζει ότι η τελευταία δεν περιλαμβάνει κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξη των φερομένων συνολικών συμπράξεων προς αλληλοδιείσδυση, ούτε καμιά διευκρίνιση σχετικά με τις γερμανικές επιχειρήσεις στις οποίες προσάπτεται συμμετοχή στις συμπράξεις αυτές και δεν φαίνεται να διαλαμβάνει καμιά ένδειξη ως προς το περιεχόμενο ή ακόμη τη διάρκεια των φερομένων συμπράξεων που αφορούν τη Γερμανία.
- 85 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, όσον αφορά τον περιορισμό των βελγικών εξαγωγών προς τη Γερμανία, ότι το από 15 Δεκεμβρίου 1983 τηλετύπημα δεν περιέχει την ελάχιστη ένδειξη μιας τέτοιας συμπράξεως [συμμετέχοντες, περιεχόμενο, διάρκεια, κ.λπ. (...)]. Το τηλετύπημα απεστάλη από τον Michael Müller υπό την ιδιότητα του προέδρου το εποπτικού συμβουλίου της κοινότητας του

καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως και του προέδρου του Fachverband Betonstahlmatten, και όχι υπό την ιδιότητα του προέδρου του συμβουλίου διαχείρισεως της προσφεύγουσας. Προσθέτει ότι προκύπτει από τη φράση του τηλετύπηματος, κατά την οποία ο Müller κατέβαλε προσπάθειες, «προς το γενικό συμφέρον, να δεσμεύσει επίσης ή τουλάχιστον να περιορίσει τους μικρούς ατίθασους παραγωγούς», ότι ο Müller, ακριβώς υπό την ιδιότητα του προέδρου του Fachverband, επιδίωξε να αποκρούσει τις επιθέσεις που στρέφονταν κατά του καρτέλ. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, αν το εν λόγω τηλετύπημα αναφέρεται σε «λογικές συνομιλίες συνεργασίας» είναι διότι το καρτέλ δεν επέτρεπε την υποχρεωτική ρύθμιση των εξαγωγών.

- 86 Όσον αφορά τις συμπράξεις ως προς τις τιμές, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι είναι αποκαλυπτικό το ότι η Επιτροπή δεν γνωρίζει, ούτε και οι συμμετέχοντες, το περιεχόμενο, τη διάρκεια ή οποιαδήποτε άλλη λεπτομέρεια σχετικά με τις φερόμενες συμπράξεις, οι δε κατηγορίες της στηρίζονται σε απλά τεκμήρια. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να συναγάγει από το τηλετύπημα της 17ης Απριλίου 1985 (παρτ. 111 κοιν. αι., παράγραφος 153 της Αποφάσεως), που απέστειλε η γερμανική ένωση Deutsche Walzstahlvereinigung — η οποία δεν έχει καμιά σχέση με την προσφεύγουσα — στην Cockerill Sambre, σχετικά με τις «βελγικές προμήθειες δομικών πλεγμάτων στη Γερμανία, ότι υπήρχε κατά την εποχή αυτή σύμπραξη ως προς τις τιμές των δομικών πλεγμάτων σχετικά με τη γερμανική αγορά». Από το τηλετύπημα αυτό προκύπτει μόνον ότι στο πλαίσιο της Διεθνούς Επιτροπής Ελασματοουργειών έγινε λόγος για το γερμανικό καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως και ότι, με την ευκαιρία αυτή, είχαν υπογραμμιστεί τα θετικά αποτελέσματα του εν λόγω καρτέλ στον τομέα των τιμών. Η Walzstahlvereinigung θεώρησε ότι τα θετικά αυτά αποτελέσματα είχαν διακυβευθεί από τις εξαγωγές σε χαμηλές τιμές της TFE και θέλησε να εκθέσει στην τελευταία τα θετικά αποτελέσματα που είχαν επιτευχθεί στη Γερμανία και να της ζητήσει να μην τα διακυβεύσει. Ούτε μια λέξη στο τηλετύπημα αυτό δεν αναφέρεται σε συμπράξεις ως προς τις τιμές. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι ούτε το από 11 Ιανουαρίου 1984 τηλετύπημα του Peters, της Tréfilunion (παρτ. 66 κοιν. αι.) συνιστά απόδειξη της φερομένης συμφωνίας, διότι οι συμμετέχοντες στη συνάντηση την οποία αφορά το τηλετύπημα περιορίστηκαν στην ανταλλαγή μομφών.

- 87 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα προτείνει, προκειμένου να αποδείξει τους ισχυρισμούς της, να ακουστεί ως μάρτυρας ο Broekman, πρώην πρόεδρος του «ομίλου της Breda», και να εμφανιστεί αυτοπροσώπως ο Michael Müller.

88 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι τα έγγραφα που μνημονεύονται στην Απόφαση αρκούν για να αποδείξουν τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις επίδικες συμπράξεις.

89 Όσον αφορά τη φύση της συμμετοχής του Michael Müller, η Επιτροπή παρατηρεί ότι τα πολλαπλά του καθήκοντα — κυρίως η προεδρία της BStG, του Fachverband Betonstahlmatten και του συμβουλίου εποπτείας του καρτέλ — δεν διαψεύστηκαν κατά την ακρόαση της 24ης Νοεμβρίου 1987. Πάντως, με την ευκαιρία αυτή ο Michael Müller δήλωσε ότι το Fachverband δεν είχε καμιά σχέση με την υπόθεση αυτή. Επιπροσθέτως, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι ο Michael Müller χρησιμοποιούσε πάντοτε την υποδομή της προσφεύγουσας και ενεργούσε εν ονόματί της, ειδικότερα κατά την αποστολή του τηλετύπηματος της 15ης Δεκεμβρίου 1983, έστω και αν δεν εστερείτο άλλων δυνατοτήτων, οι δε συνεργάτες που μνημονεύονται στο τηλετύπημα είναι αυτοί της BStG.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

90 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμπράξεις ως προς τη γερμανική αγορά προκύπτει από το τηλετύπημα της 15ης Δεκεμβρίου 1983, το οποίο απήυθυνε ο Michael Müller στην Thibodraad [παρτ. 65 (β) κοιν. αι., παράγραφος 92 της Αποφάσεως], μετά τη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στην Breda στις 5 Δεκεμβρίου 1983, στην οποία συμμετείχε η προσφεύγουσα· στο τηλετύπημα αναφέρεται: «Επιτρέψτε μου όμως να σημειώσω ότι η αύξηση του διασυνοριακού εμπορίου του Βελγίου προς τη Γερμανία, δεδομένης της στενής συνεννοήσεως με την Böel, πρέπει σαφώς να αποδοθεί στον δεύτερο Βέλγο παραγωγό (...). Η προθυμία να διατηρηθεί το καθεστώς των εξαγωγών προς γειτονικές χώρες στο σημερινό επίπεδο ή να μην αυξηθεί περισσότερο απ' ό,τι οι εισαγωγές από αυτές της χώρας εξακολουθεί βασικά να είναι δεδομένη.» Το ότι η προσφεύγουσα εμπλέκεται στις συμπράξεις αυτές

επιβεβαιώνεται από το τηλετύπημα της 11ης Ιανουαρίου 1984, που απηύθυνε ο Peters στον Marie (παρτ. 66 κοιν. αι., παράγραφοι 95 και 153 της Αποφάσεως), το οποίο μνημονεύει τη συνάντηση της Breda της 5ης Ιανουαρίου 1994, στην οποία παρέστησαν η προσφεύγουσα, η Böel/Trébos, η FBC, η Tréfilarbeid, η Tréfilunion και άλλες ολλανδικές επιχειρήσεις. Το τηλετύπημα αυτό διευκρινίζει τα εξής: «Οι τακτικοί συμμετέχοντες ζητούν από τους εκπροσώπους της BStG να μη διαταράσσει πλέον τις αγορές της Benelux με σημαντικές εξαγωγές και σε πολύ χαμηλές τιμές προς τις αγορές αυτές. Οι Γερμανοί υπερασπιζόμενοι εξηγούν ότι οι Βέλγοι (εταιρία Βοël και περισσότερο πρόσφατα η εταιρία Frère-Bourgeois) εξάγουν προς τη Γερμανία συγκρίσιμες ποσότητες. Οι Βέλγοι διευκρινίζουν ότι αυτοί τηρούν τις τιμές της γερμανικής αγοράς, πρέπει να γίνεται λόγος για ποσοστά της αγοράς και όχι για τόνους. Δεν αποφασίστηκε τίποτα το συγκεκριμένο.» Τα δύο αυτά αποδεικτικά στοιχεία επιβεβαιώνονται επίσης από εσωτερικό σημείωμα, της 24ης Απριλίου 1985 (παρτ. 112 κοιν. αι., παράγραφος 153 της Αποφάσεως), συνταχθέν από τον Debelle, της FBC, σχετικά με συνάντηση που πραγματοποιήθηκε την ίδια ημέρα στο Bunnik κατά το σημείωμα «ο Ruthotto (εκπρόσωπος της BStG) επιβεβαίωσε κατά τη διάρκεια της συσκέψεως ότι τα δύο βέλγικα εργοστάσια τηρούσαν σχολαστικά τις τιμές που είχαν συμφωνηθεί στην Baustahlgewebe».

- 91 Ορθώς επίσης μνημονεύεται στην Απόφαση το τηλετύπημα της 17ης Απριλίου 1985 (παρτ. 111 κοιν. αι.), που απηύθυνε η γερμανική ένωση Walzstahlvereingung στην Cockerill Sambre, για να επιβεβαιώσει την ανάλυσή της. Το τηλετύπημα αυτό αφορά τις «βελγικές παραδόσεις δομικών πλεγμάτων στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας» και, έστω και αν δεν μνημονεύει τη συμμετοχή της BStG, αποδεικνύει την ύπαρξη της συμπράξεως. Στο τηλετύπημα αναφέρεται ότι «όλοι οι Γερμανοί παραγωγοί δομικών πλεγμάτων επέδειξαν πειθαρχία» στον τομέα των τιμών και προσάπτεται στην TFE, θυγατρική της Cockerill Sambre, ότι δεν τηρεί το γενικό επίπεδο των εφαρμοζομένων τιμών στη γερμανική αγορά (810 DM ανά τόνο) προσφέροντας τιμή 770 DM ανά τόνο. Η Cockerill Sambre παρακαλείται να επιστήσει την προσοχή της θυγατρικής της TFE «στη θετική εξέλιξη των τιμών στη γερμανική αγορά και να την παρακινήσει να έχει μεγαλύτερη πειθαρχία στο θέμα των τιμών».

- 92 Εν όψει των διαφόρων αυτών στοιχείων, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας, ότι ο διαχειριστής της, Michael Müller, ενήρ-

γησε μόνον ως πρόεδρος του Fachverband Betonstahlmatten ή του εποπτικού συμβουλίου του καρτέλ και όχι ως πρόεδρος της προσφεύγουσας. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το επιχείρημα αυτό δεν στηρίζεται σε καμιά απόδειξη. Συγκεκριμένα, τίποτε στο τηλετύπημα της 15ης Δεκεμβρίου 1983 δεν επιτρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα αυτό: ο Müller απέστειλε την επιστολή του χρησιμοποιώντας την τηλετυπική συσκευή της προσφεύγουσας και για λογαριασμό της, χωρίς να αναφέρεται πουθενά η ιδιότητά του ως προέδρου του Fachverband Betonstahlmatten ή του εποπτικού συμβουλίου του καρτέλ. Επιπλέον, η επιστολή της 16ης Δεκεμβρίου 1983 [παρτ. 65 (α) κοιν. αιτ.], με την οποία η Thibodraad απέστειλε στην Tréfilairbed Gentbrugge το τηλετύπημα του Müller, έχει ως εξής: «Σας αποστέλλω συνημμένως αντίγραφο του τηλετυπλήματος που απέστειλε ο Müller της BStG (...) παράρτημα: αντίγραφο του τηλετυπλήματος της BStG.» Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι, όπως υπογράμμισε η Επιτροπή, κατά την ακρόαση ο Müller ισχυρίστηκε ότι, «καθ' όλη τη διάρκεια της συμβάσεως καρτέλ, ουδέποτε ενήργησε εν ονόματι της ενώσεως για υποθέσεις οποιασδήποτε βαρύτητας στη γερμανική αγορά ή στις άλλες αγορές.»

⁹³ Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε στις συμπράξεις επί των τιμών και ποσοστώσεων στη γερμανική αγορά.

⁹⁴ Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί ο προτεινόμενος μάρτυρας ούτε να διαταχθεί η αυτοπρόσωπη εμφάνιση του Müller. Εξάλλου, και εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι τα προτεινόμενα αποδεικτικά μέσα υποβληθέντα με το υπόμνημα απαντήσεως, και δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε κανένα λόγο ο οποίος την εμπόδισε να προτείνει τα αποδεικτικά αυτά μέσα με το δικόγραφο της προσφυγής της, τα μέσα αυτά πρέπει, κατά το άρθρο 48, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορριφθούν λόγω καθυστέρημένης προβολής τους (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Φεβρουαρίου 1992, T-16/90, Παναγιωτοπούλου κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-89, σκέψη 57).

5) Οι συμβάσεις αποκλειστικής διανομής μεταξύ, αφενός, της BStG και, αφετέρου, των *Bouwstaal Roermond BV* και *Arbed SA afdeling Nederland*

Προσβαλλόμενη πράξη

- 95 Κατά την Απόφαση (παράγραφος 148), η μέριμνα της BStG να επιτύχει μείωση ή ρύθμιση των αλλοδαπών εξαγωγών προς τη Γερμανία βρρίσκει την έκφρασή της, όσον αφορά τις Κάτω Χώρες, στις δύο συμβάσεις παραδόσεως της 24ης Νοεμβρίου 1976 (παρτ. 109 κοιν. αιτ.) και της 22ας Μαρτίου 1982 (παρτ. 109 Α κοιν. αιτ.), μεταξύ, αφενός, της BStG και, αφετέρου, της *Bouwstaal Roermond BV* (αργότερα *Tréfilarbed Bouwstaal Roermond*) και της *Arbed SA afdeling Nederland*. Στην τελευταία σύμβαση επισυνάφθηκε σε παράρτημα υπογραφόμενο σημείωμα που φέρει την ίδια ημερομηνία και με το οποίο η *Arbed SA afdeling Nederland* ανέλαβε την υποχρέωση, καθ' όλη τη διάρκεια ισχύος της σύμβασεως, να μην πραγματοποιεί άμεσες ή έμμεσες παραδόσεις στη Γερμανία. Με τις συμβάσεις αυτές, η BStG ανέλαβε την αποκλειστική πώληση στη Γερμανία, σε τιμή που έπρεπε να καθοριστεί με συγκεκριμένα κριτήρια, μιας συγκεκριμένης ετήσιας ποσότητας δομικών πλεγμάτων τα οποία προέρχονταν από το εργοστάσιο του *Roermond*. Η *Bouwstaal Roermond BV* και η *Arbed SA afdeling Nederland* ανέλαβαν την υποχρέωση, καθ' όλη τη διάρκεια ισχύος των συμβάσεων αυτών, να μην πραγματοποιήσουν άμεσες ή έμμεσες παραδόσεις στη Γερμανία.
- 96 Με την Απόφαση (παράγραφος 189) διαπιστώνεται ότι αυτές οι συμφωνίες αποκλειστικής διανομής δεν πληρούσαν τους όρους του κανονισμού 67/67/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 22ας Μαρτίου 1967, περί εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης σε κατηγορία συμφωνιών αποκλειστικότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 65, στο εξής: κανονισμός 67/67), τουλάχιστον αφ' ότου υπάρχουν οι συμπράξεις για την αλληλοδιείσδυση μεταξύ Γερμανίας και Βενελυξ. Από της ημερομηνίας αυτής, οι εν λόγω συμφωνίες πρέπει να θεωρηθούν ως αναπόσπαστο μέρος μιας συνολικής συμπράξεως για την κατανομή των αγορών στην οποία συμμετείχαν περισσότερες από δύο επιχειρήσεις και, επομένως, ο κανονισμός 67/67 δεν έχει εφαρμογή (άρθρο 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 8 του κανονισμού 67/67). Κατά την Απόφαση (παράγραφος 178), αυτές οι συμφωνίες αποκλειστικής διανομής συνιστούσαν περιορισμό του ανταγωνισμού μεταξύ δύο (ανταγωνιστριών) επιχειρήσεων εγκατεστημένων σε δύο κράτη μέλη, περιορισμός που ήταν δυνατόν να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 97 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι προκαλεί κατάπληξη το ότι η Επιτροπή προσπαθεί να εξηγήσει «τη μέριμνα της BStG να μειώσει ή να ρυθμίσει τις αλλοδαπές εξαγωγές προς τη Γερμανία» με συμβάσεις αποκλειστικής διανομής που υπήρχαν μεταξύ της BStG και της Bouwstaal Roermond BV, μια θυγατρική του ομίλου Arbed, ο οποίος συμμετείχε, με ποσοστό 25,001 % στο εταιρικό κεφάλαιο της BStG. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι στο εργοστάσιο του Roermond, το οποίο ανήκε στην Arbed, υπήρχαν μηχανήματα ιδιοκτησίας της BStG, των οποίων η παραγωγή ανήκε στην BStG, καθώς και μηχανήματα ιδιοκτησίας της Arbed, των οποίων η παραγωγή ήταν αντικείμενο συμβάσεων παραδόσεως κατ' αποκλειστικότητα. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι οι συμβατικές σχέσεις μεταξύ BStG και Bouwstaal Roermond BV καθορίζονταν από τις εταιρικές σχέσεις που υπήρχαν μεταξύ της Arbed, ως εταιρού της BStG, και της BStG. Θεωρεί ότι η συνεργασία με την Bouwstaal Roermond BV είχε χαρακτήρα εσωτερικής σχέσεως του ομίλου και βασιζόταν σε συμβάσεις διεπόμενες από το δίκαιο των εταιριών.
- 98 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι δεν επρόκειτο για απλές συμβάσεις προμηθείας μεταξύ της ίδιας και ενός των εταιρών της, βάσει των οποίων οι αντισυμβαλλόμενοι της είχαν μόνον την υποχρέωση να μην εφοδιάζουν στο έδαφος το οποίο αφορούσε η σύμβαση — δηλαδή τη Γερμανία — καμιά άλλη επιχείρηση εκτός από την ίδια. Ουδόλως επρόκειτο για παρεμπόδιση των παραλλήλων εισαγωγών. Η προσφεύγουσα είναι της γνώμης ότι οι συμβάσεις αυτές, οι οποίες υπήρχαν από του τέλους του 1976, δηλαδή αφ' ότου η Arbed απέκτησε το εργοστάσιο του Roermond, απέλαυαν της απαλλαγής του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 67/67. Επιπλέον, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι οι συμβάσεις αυτές, συναφθείσες πριν από πολλά έτη, δεν είχαν την ελάχιστη πραγματική ή προσωρινή σχέση με τις συνολικές συμπράξεις αλληλοδιεισδύσεως στις οποίες μετείχαν οι Γερμανοί παραγωγοί και οι παραγωγοί της Benelux. Γι' αυτόν τον λόγο, η προσφεύγουσα βρίσκει ακατανόητο τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι οι συμβάσεις αποκλειστικής διανομής δεν διέπονταν από τον κανονισμό 67/67 επειδή αποτελούσαν «αναπόσπαστο μέρος μιας συνολικής συμπράξεως για την κατανομή των αγορών».

99 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι δύο συμβάσεις προμηθειών περιλαμβάνουν μια κοινή διάταξη κατά την οποία η Bouwstaal Roermond BV και η Arbed SA afdeling Nederland αναλάμβαναν την υποχρέωση, κατά τη διάρκεια της σύμβασως, να μην πραγματοποιήσουν, άμεσα ή έμμεσα, παραδόσεις στη Γερμανία. Αρχικά, η διάταξη αυτή περιλαμβανόταν στην ίδια τη σύμβαση της 24ης Νοεμβρίου 1976· κατά τη σύναψη της σύμβασως της 22ας Μαρτίου 1982, η διάταξη περιελήφθη σε σημείωμα με την ίδια ημερομηνία, υπογραφόμενο από τους αντισυμβαλλόμενους, όπως και η ίδια η σύμβαση παραδόσεων. Στο σημείωμα αυτό γίνεται σαφώς λόγος για την εκ μέρους της Arbed SA «παραίτηση από την πραγματοποίηση παραδόσεων». Η Επιτροπή θεωρεί ότι μια τέτοια απόλυτη παραίτηση στον τομέα των παραδόσεων δεν απολαύει της απαλλαγής που παρέχεται με τον κανονισμό 67/67. Εφόσον ο κανονισμός εκκινεί από την αρχή ότι δεν μπορούν να θιγούν οι παράλληλες εισαγωγές, μόνον ο προμηθευτής απαλλάσσεται από την υποχρέωση να παραδίδει αποκλειστικά στους αποκλειστικούς αντιπροσώπους τα προϊόντα τα οποία αποτελούν αντικείμενο της σύμβασως και προορίζονται να μεταπωληθούν εντός του καθοριζόμενου εδάφους της κοινής αγοράς. Οποιαδήποτε άλλη συμβατική παραίτηση του προμηθευτή από παραδόσεις στο έδαφος που καλύπτεται από τη σύμβαση με σκοπό την εδαφική προστασία δεν μπορεί να τύχει απαλλαγής. Εξάλλου, οι επίδικες συμβάσεις έχασαν τον διμερή χαρακτήρα τους εφόσον εντάχθηκαν στο πλαίσιο άλλων ευρύτερων συμπράξεων με τους ανταγωνιστές (παράγραφος 189 της Αποφάσεως). Επιπροσθέτως, η Επιτροπή προβάλλει ότι, σε επιστολή της προσφεύγουσας προς την Arbed SA afdeling Nederland της 26ης Σεπτεμβρίου 1979 (παρτ. 110 κοιν. αιτ., παράγραφος 148 της Αποφάσεως), με την οποία οι Michael Müller και Ruthotto παραπονέθηκαν για παραδόσεις τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων που πραγματοποιήθηκαν στη Γερμανία κατά παράβαση των συναφθεισών συμφωνιών, περιλαμβάνεται η εξής διαπίστωση: «Η συναφθείσα σύμβαση προμηθειών έχει ως σκοπό, ασφαλώς, να συμβάλει στον κατευνασμό της γερμανικής αγοράς προκειμένου να αποφευχθούν ακριβώς, χωρίς κανένα μειονέκτημα για σας, άσκοπες πτώσεις των τιμών στο χρηματιστήριο εμπορευμάτων.»

100 Εξάλλου, η Επιτροπή ισχυρίζεται, στην παράγραφο 178 της Αποφάσεως, ότι δεν είναι δυνατό να δεχθεί το επιχείρημα που προβάλλουν η BStG και η Tréfilarbed, ότι επρόκειτο για καθαρά εσωτερική υπόθεση του ομίλου επειδή η Arbed συμμετείχε στην BStG με ποσοστό 25 %. Αν ληφθεί υπόψη η μεγαλύτερη συμμετοχή άλλων εταιρών (Thyssen 34 % και Klöckner 33,5 %), μια απλή συμμετοχή 25,001 % δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά σχέση μητρικής προς θυγατρική εταιρία ώστε σύμπραξη περιορίζουσα τον ανταγωνισμό μεταξύ των δύο αυτών επιχειρήσεων να μην εμπίπτει στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 101 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα αμφισβητεί, αφενός, την άρνηση της Επιτροπής να εφαρμόσει τον κανονισμό 67/67 στις επίδικες συμβάσεις και, αφετέρου, την άρνησή της να θεωρήσει τις εν λόγω συμβάσεις ως εσωτερική συμφωνία του ομίλου στον οποίο ανήκαν οι δύο ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις.
- 102 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι οι επίμαχες συμβάσεις αποκλειστικής διανομής δεν πληρούν τους όρους του κανονισμού 67/67. Συγκεκριμένα, το άρθρο 9 της συμβάσεως της 24ης Νοεμβρίου 1976, μεταξύ BStG και Bouwstaal Roermond, ορίζει ότι, «κατά τη διάρκεια ισχύος της παρούσας συμβάσεως (Bouwstaal Roermond) δεν θα πραγματοποιηθεί άμεσες ή έμμεσες παραδόσεις στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας». Όσον αφορά τη σύμβαση της 22ας Μαρτίου 1982 (παρτ. 109 Α κοιν. αιτ.), μεταξύ BStG και Arbed SA afdeling Nederland, παρατηρείται ότι υπάρχει ρήτρα συνημμένη στην εν λόγω σύμβαση (παρτ. 109 Β κοιν. αιτ.), η οποία ορίζει ότι «τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν ότι η Arbed SA, κατά τη διάρκεια της ισχύος της συμβάσεως, δεν θα πραγματοποιήσει άμεσες ή έμμεσες παραδόσεις στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Προς αντιστάθμισμα της παραχωρήσεως αυτής, η Arbed απολαύει (...)».
- 103 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η σημασία των λέξεων «άμεσα ή έμμεσα» βαίνει πέρα από την απλή δέσμευση του προμηθευτή να παραδίδει μόνο στην BStG προϊόντα με σκοπό τη μεταπώληση. Η εκτίμηση αυτή στηρίζεται σε δύο στοιχεία. Πρώτον, υπήρχε, εκ μέρους της Tréfilatbed Roermond, ρητή παραίτηση από κάθε είδος παραδόσεων — παραίτηση η οποία αποτελούσε αντικείμενο ενός αντισταθμίσιματος, όπως προκύπτει από το έγγραφο που υπεγράφη χωριστά ως τροποποίηση της συμβάσεως της 22ας Μαρτίου 1982 — ακόμη και για τις παραδόσεις που δεν προορίζονται προς μεταπώληση. Δεύτερον, η λέξη «έμμεσα» μπορούσε να ερμηνευθεί από τον μεταπωλητή υπό την έννοια ότι δέσμευε τον προμηθευτή να πράξει τα δέοντα ώστε να αποφευχθούν παραδόσεις στη Γερμανία προελεύσεως άλλων χωρών, δηλαδή να ελέγχει τους άλλους αποκλειστικούς διανομείς για να τους απαγορεύει να πραγματοποιούν εξαγωγές προς τη Γερμανία.

- 104 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι το πνεύμα του κανονισμού 67/67, όπως αντικατοπτρίζεται στις αιτιολογικές σκέψεις και στο άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', είναι ότι εξαρτά την απαλλαγή που προβλέπει από τον όρο ότι διασφαλίζεται, με τη δυνατότητα παραλλήλων εισαγωγών, ότι δίκαιο τμήμα από το όφελος που προκύπτει από την αποκλειστική διανομή επιφυλάσσεται στους καταναλωτές. Αυτό είναι σύμφωνο προς την πάγια νομολογία κατά την οποία σύμβαση αποκλειστικής διανομής η οποία δεν περιλαμβάνει καμιά απαγόρευση εξαγωγής δεν μπορεί να τύχει απαλλαγής κατά κατηγορίες δυνάμει του κανονισμού 67/67, όταν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις συμμετέχουν σε εναρμονισμένη πρακτική αποσκοπούσα στον περιορισμό των παραλλήλων εισαγωγών που προορίζονται για μη εγκεκριμένους μεταπωλητές (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1984, 86/82, Hasselblad κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 883, σκέψη 35, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1994, T-43/92, Dunlop Slazenger κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-441, σκέψη 88).
- 105 Οι σκέψεις αυτές επαληθεύονται ακόμη περισσότερο εν προκειμένω, αν οι προαναφερθείσες συμβατικές ρήτρες ερμηνευθούν υπό το φως των καταγγελιών της προσφεύγουσας που περιλαμβάνονται στην από 26 Σεπτεμβρίου 1979 επιστολή της (παρτ. 110 κοιν. αιτ., παράγραφο 148 της Αποφάσεως), με την οποία προσάπτει στην Arbed την ύπαρξη έμμεσων παραδόσεων στη Γερμανία, «μέσω της εταιρίας Eurotrade, Alkmaar», πράγμα που οδηγεί στο να θεωρηθεί ως αποδειχθείσα η ύπαρξη απόλυτης εδαφικής προστασίας, αντίθετης προς το πνεύμα και το γράμμα του κανονισμού 67/67.
- 106 Επομένως, οι εν λόγω συμβάσεις δεν πληρούν τους όρους του κανονισμού 67/67.
- 107 Όσον αφορά το ζήτημα αν οι συμβάσεις αυτές πρέπει να θεωρηθούν ως εσωτερική συμφωνία του ομίλου, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η απλή συμμετοχή με ποσοστό 25,001 % του ομίλου Arbed στην BSiG δεν πληροί τους απαιτούμενους όρους για να θεωρηθεί ότι οι συμφωνίες που συνήφθησαν μεταξύ των δύο εταιριών ήταν δυνατό να εκφεύγουν από την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 85 της Συνθήκης δεν έχει εφαρμογή στις συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές οι οποίες αφορούν επιχειρήσεις που ανήκουν στον ίδιο όμιλο, ως μητρική και θυγατρική εταιρία, και οι επιχειρήσεις αυτές αποτελούν μία οικονομική μονάδα, εντός της οποίας η θυγατρική δεν διαθέτει πραγματική αυτονομία κατά τη χάραξη της πολιτικής της στην αγορά (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 48/69, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973,

σ. 99, σκέψη 134, και της 11ης Απριλίου 1989, 66/86, Ahmed Saeed Flugreisen και Silver Line Reisebüro, Συλλογή 1989, σ. 803, σκέψη 35). Εν προκειμένω, παρατηρείται ότι ο έλεγχος που η Arbed ασκούσε επί της BStG αντιστοιχούσε στο ποσοστό που κατείχε στο εταιρικό κεφάλαιο, δηλαδή σε 25,001 %, πράγμα που πολύ απέχει από την πλειοψηφία. Διαπιστώνεται όμως ότι μια τέτοια συμμετοχή δεν μπορεί να δικαιολογήσει το συμπέρασμα ότι η Arbed και η BStG ανήκαν σε έναν όμιλο, εντός του οποίου συνιστούσαν οικονομική μονάδα, ώστε σύμπραξη περιορίζουσα τον ανταγωνισμό μεταξύ των δύο αυτών επιχειρήσεων να μην εμπίπτει στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

- 108 Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η ίδια η BStG ισχυρίστηκε ότι ήταν αυτόνομη και ανεξάρτητη επιχείρηση και ότι, εφόσον κάθε ένας από τους τέσσερις εταίρους της είχε μειοψηφική συμμετοχή, δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ανήκουσα σε όμιλο.
- 109 Εν όψει των προαναφερθέντων, πρέπει να συναχθεί ότι ορθώς η Επιτροπή θεώρησε ότι οι συμβάσεις αποκλειστικής διανομής ήταν αντίθετες προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

6) Η σύμπραξη μεταξύ BStG και Tréflarbed (St Ingbert)

Προσβαλλόμενη πράξη

- 110 Με την Απόφαση (σκέψεις 152 και 180) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε σε σύμπραξη με την Tréflarbed που είχε ως αντικείμενο την παύση των επανεξαγωγών δομικών πλεγμάτων του εργοστασίου St Ingbert προς τη Γερμανία μέσω Λουξεμβούργου. Η σύμπραξη αυτή συνιστούσε περιορισμό του ανταγωνισμού, ικανό να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 111 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι πριν από το 1972 ήταν εταιρία η οποία διέθετε στο εμπόριο την παραγωγή των εταιρών της, μεταξύ των οποίων η Arbed. Το 1972 και μετά από πρόταση της Bundeskartellamt, η BStG κατέστη η ίδια παραγωγός και αγόρασε ορισμένα μηχανήματα τα οποία βρίσκονταν σε εργοστάσια ανήκοντα στους εταίρους της, περιλαμβανομένου του εργοστασίου του St Ingbert, ιδιοκτησίας Arbed, και τα οποία μηχανήματα παρέμειναν εκεί. Από τη στιγμή αυτή και βάσει συμβάσεων παραγωγής, οι εταιρείοι, περιλαμβανομένης και της Arbed, παρήγαγαν για λογαριασμό της BStG, στα μηχανήματα τα οποία ήσαν ιδιοκτησία της BStG. Έτσι, το σύνολο της παραγωγής του St Ingbert προερχόμενο από μηχανήματα της BStG ανήκε στην BStG και είχε διατεθεί στο εμπόριο στη γερμανική αγορά από αυτήν. Συγχρόνως, το εργοστάσιο του St Ingbert διέθετε δικά του μηχανήματα, η δε παραγωγή δομικών πλεγμάτων προοριζόταν προς εξαγωγή, κυρίως στη Γαλλία.
- 112 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, στο πλαίσιο αυτών των συμβάσεων παραγωγής, η Tréfilarbed θα είχε το δικαίωμα να παρακρατεί περιορισμένες ποσότητες τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων, αναγκαίων για τον εφοδιασμό του Λουξεμβούργου, όπου οι γερμανικές προδιαγραφές έχουν εφαρμογή· τα δομικά αυτά πλέγματα κατασκευάζονταν σε μηχανήματα ανήκοντα στην BStG, τα μόνα στο St Ingbert όπου ήταν δυνατό να παραχθούν δομικά πλέγματα σύμφωνα με τις γερμανικές προδιαγραφές. Οι υπεύθυνοι της Tréfilarbed, διαβλέποντας τη δυνατότητα να πραγματοποιήσουν κάποια κέρδη στη γερμανική αγορά όπου οι τιμές ήσαν σχετικά υψηλότερες λόγω του καρτέλ κρίσεως, αφαίρεσαν από τα αποθέματα που ανήκαν στην BStG ποσότητες δομικών πλεγμάτων ωσάν οι ποσότητες αυτές να προορίζονταν για το Λουξεμβούργο. Μέσω ενός Λουξεμβουργιανού εμπόρου, οι ποσότητες αυτές επανεξήχθησαν από το Λουξεμβούργο προς τη Γερμανία. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εφόσον η Tréfilarbed παρήγαγε, σε μηχανήματα τα οποία δεν της ανήκαν και χωρίς να το δηλώσει, δομικά πλέγματα για τη γερμανική αγορά, η συμπεριφορά αυτή συνιστούσε όχι μόνον παράβαση της σύμβασης καρτέλ, αλλά και παράβαση των συμβάσεων που συνήψε με την BStG, καθόσον επρόκειτο για παραγωγή της BStG.
- 113 Επιπροσθέτως, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η σύμβαση καρτέλ προέβλεπε για τα γερμανικά εργοστάσια ποσοστώσεις παραδόσεων, που χωρίς την

αυστηρή τήρησή τους δεν ήταν δυνατό να επιτευχθεί η επιδιωκόμενη μείωση των παραγωγικών ικανοτήτων, τις οποίες δεν μπορούσαν να περιγράψουν με εικονικές εξαγωγές (επίσημες εξαγωγές με επανεισαγωγή στη Γερμανία). Στον Michael Müller ανατέθηκε να διασφαλίσει την τήρηση των υποχρεώσεων που επιβλήθηκαν με τη σύμβαση καρτέλ, υπό την ιδιότητα του προέδρου του Fachverband Betonstahlmatten, στις επιχειρήσεις μέλη της ενώσεως και, υπό την ιδιότητα του διαχειριστή, στα εργοστάσια της BStG. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, με την απάντηση στην κοινοποίηση των αιτιάσεων, ο Michael Müller, εμφάνισε την παύση των επανεξαγωγών και την επιβολή προστίμων ως μέτρα τα οποία απέβλεπαν στο να εμποδίσουν τις εικονικές εξαγωγές. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι οι εξαγωγές αυτές, οι οποίες διέβαιναν τα σύνορα μόνο στο χαρτί, ήταν στην πραγματικότητα παραδόσεις προοριζόμενες εξ αρχής για την εγχώρια αγορά και για τις οποίες το ποσό των 80 DM ανά τόνο που καθόρισε η σύμβαση καρτέλ δεν καταβαλλόταν. Προς στήριξη των ισχυρισμών της, η προσφεύγουσα, με το υπόμνημα απαντήσεως, πρότεινε την αυτοπρόσωπη εμφάνιση του Michael Müller.

- 114 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η σύμπραξη μεταξύ της προσφεύγουσας και της Tréfilarbed, με σκοπό την παρεμπόδιση των επανεισαγωγών δομικών πλεγμάτων στη Γερμανία, αποδεικνύεται από την επιστολή της 27ης Απριλίου 1984 [παρτ. 110 (α) κοιν. αιτ.] που απέστειλε ο Michael Müller στους Rimbeaux, της Tréfilarbed St Ingbert, και Schüpp, της Tréfilarbed, με την οποία ο Michael Müller παραπονείται για τις επανεξαγωγές δομικών πλεγμάτων του εργοστασίου St Ingbert — που έφεραν το σήμα ελασματουργείων της BStG — μέσω Λουξεμβούργου προς τη Γερμανία «και αυτό σε τιμές χαμηλότερες από τις κατώτατες τιμές του καρτέλ». Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι ο Michael Müller χαρακτηρίζει τις επανεισαγωγές αυτές ως παραβάσεις «των σαφών και συγκεκριμένων συμφωνιών που συνήφθησαν σχετικά με το θέμα αυτό με αφορμή παρόμοια περιστατικά που συνέβησαν το περασμένο έτος» και προβάλλει ότι η συμπεριφορά αυτή ενός εργοστασίου που ανήκει στην BStG δεν είναι ανεκτή και απειλεί να προσφύγει στα κατάλληλα μέτρα — μεταξύ των οποίων την επιβολή προστίμων — για να θέσει τέρμα σε τέτοιες διαταραχές.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 115 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα ομολογεί ότι συνήψε συμφωνία με την Tréfilarbed, κατά την οποία η τελευταία είχε το δικαίωμα να παρακρατεί ορισμένες ποσότητες δομικών πλεγμάτων που κατασκευάζονταν στο S^t

Ingbert σε μηχανήματα ανήκοντα στην BStG, υπό τον όρο ότι οι ποσότητες αυτές θα μεταπωλούνταν στο Λουξεμβούργο, όρος επιβληθείς προκειμένου να αποφεύγεται η επανεξαγωγή δομικών πλεγμάτων προς τη Γερμανία. Αυτό προκύπτει σαφώς από τη διατύπωση της από 27 Απριλίου 1984 επιστολής του Müller προς την Tréfilalbed, στην οποία ο Müller παραπονείται για τις επανεξαγωγές προς τη Γερμανία, «σε τιμές χαμηλότερες από τις κατώτατες τιμές του καρτέλ» κατά παράβαση «των σαφών και συγκεκριμένων συμφωνιών που συνήφθησαν σχετικώς» [παρτ. 110 (α) κοιν. αι.].

- 116 Υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι οι ρήτρες εξαγωγής που παρεμβάλλονται σε σύμβαση πωλήσεως και υποχρεώνουν τον μεταπωλητή να εξαγάγει το σχετικό εμπόρευμα σε συγκεκριμένη χώρα συνιστούν παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης, όταν έχουν ουσιωδώς ως αντικείμενο να εμποδίσουν την επανεξαγωγή του εμπορεύματος προς τη χώρα παραγωγής με σκοπό να διατηρηθεί σύστημα διπλών τιμών στην κοινή αγορά και να περιορισθεί έτσι ο ανταγωνισμός στο εσωτερικό της (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 1984, 29/83 και 30/83, Compagnie royale asturienne des mines και Rheinzink κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1679, σκέψεις 24 και 28).
- 117 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι συμφωνίες που συνήφθησαν μεταξύ της προσφεύγουσας και της Tréfilalbed είχαν ως αντικείμενο και ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού, επηρεάζοντας το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και προστατεύοντας έτσι τις διαφορές στις τιμές που εφαρμόζονταν στο εσωτερικό της κοινής αγοράς και, ως εκ τούτου, είναι αντίθετες προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.
- 118 Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι τα δομικά πλέγματα των οποίων η επανεισαγωγή στη Γερμανία απαγορευόταν ήσαν προϊόντα για τα οποία μπορούσε να αποφασίζει επειδή οι εγκαταστάσεις στις οποίες κατασκευάζονταν της ανήκαν. Πράγματι, από τη στιγμή που τα εν λόγω προϊόντα είχαν παρακρατηθεί από την Tréfilalbed, το δικαίωμα κυριότητας επί των εγκαταστάσεων που χρησιμοποιήθηκαν για την παραγωγή των προϊόντων είναι στοιχείο το οποίο δεν ασκεί επιρροή και το οποίο δεν παρέχει στην προσφεύγουσα το δικαίωμα να καθορίζει πού θα μεταπωληθούν τα προϊόντα.

- 119 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε, επαρκώς κατά νόμον, τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε σύμπραξη με την Tréfilarmet έχουσα ως αντικείμενο την απαγόρευση επανεξαγωγής δομικών πλεγμάτων τα οποία προέρχονταν από το εργοστάσιο του S' Ingbert προς τη Γερμανία και ότι η σύμπραξη αυτή ήταν αντίθετη προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.
- 120 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται να διαταχθεί η αυτοπρόσωπη εμφάνιση του διαχειριστή της. Εξάλλου, και εν πάση περιπτώσει, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε κανένα λόγο ο οποίος την εμπόδισε να προτείνει το αποδεικτικό αυτό μέσο με το δικόγραφο της προσφυγής της, το μέσο αυτό πρέπει, κατά το άρθρο 48, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, να απορριφθεί λόγω καθυστερημένης προβολής του (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Παναγιωτοπούλου κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 57).
- 121 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η απαγόρευση επανεξαγωγής προς τη Γερμανία, μολοντί αντίθετη προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, εξηγείται από τη σύμβαση για τη δημιουργία καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως. Πράγματι, η απλή διέλευση από το Λουξεμβούργο προς τη Γερμανία δομικών πλεγμάτων κατασκευασμένων από την BStG, που έφεραν τα σήματα των ελασματοουργείων της, συνιστούσε παραβίαση της συμβάσεως καρτέλ, κατά το μέτρο που η παραγωγή αυτή διέφευγε του ελέγχου των ποσοστώσεων παραδόσεως οι οποίες είχαν χορηγηθεί στην προσφεύγουσα. Επομένως, η προσφεύγουσα αντιμετώπιζε την εξής εναλλακτική λύση: είτε να τηρήσει τις ρήτρες της συμβάσεως καρτέλ, οι οποίες της επέβαλαν να ελέγχει και να δηλώνει το ύψος της παραγωγής της που διέθετε στη γερμανική αγορά, είτε να τηρεί τους κανόνες ανταγωνισμού της Συνθήκης, δυνάμει των οποίων δεν μπορούσε να επιβάλει ρήτρα εξαγωγής στην Tréfilarmet. Καθόσον την αφορά, η Tréfilarmet ομολογεί ότι είχε διαθέσει τα εν λόγω προϊόντα χωρίς η BStG να το γνωρίζει και χωρίς να δώσει τη συγκατάθεσή της, κατά παράβαση τόσο των συμφωνιών που συνήψε με την τελευταία, βάσει των οποίων είχε τη δυνατότητα να διαθέτει μέρος της παραγωγής της BStG, όσο και της συμβάσεως καρτέλ, εφόσον η επανεξαγόμενη στη Γερμανία παραγωγή ήταν εκτός της ποσοστώσεως παραδόσεων της BStG.
- 122 Εν όψει των προηγούμενων και λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι, τότε, το καρτέλ κρίσεως απήλαυε του τεκμηρίου της νομιμότητας, εφόσον η Επιτροπή

δεν είχε αποφανθεί ως προς αυτό, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι πολύ ειδικές περιστάσεις της υποθέσεως πρέπει να θεωρηθούν ως ελαφρυντικό στοιχείο της συμπεριφοράς της προσφεύγουσας και, κατά συνέπεια, το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα λόγω της παραβάσεως αυτής πρέπει να μειωθεί.

Γ — Επί της αγοράς της Benelux: οι συμπράξεις επί των ποσοτώσεων και των τιμών

Προσβαλλόμενη πράξη

- ¹²³ Με την Απόφαση (παράγραφοι 78, στοιχείο β', 163 και 168) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι μετείχε σε συμπράξεις μεταξύ των Γερμανών παραγωγών οι οποίοι εξάγουν προς την Benelux και των άλλων παραγωγών οι οποίοι πωλούν εντός της Benelux σχετικά με την τήρηση των τιμών που καθορίζονται για την αγορά της Benelux. Κατά την Απόφαση, οι συμπράξεις αυτές είχαν αποφασιστεί κατά τις συσκέψεις που πραγματοποιήθηκαν στην Breda και στο Bunnik μεταξύ Αυγούστου 1982 και Νοεμβρίου 1985, συσκέψεις στις οποίες είχαν συμμετάσχει (παράγραφος 168 της Αποφάσεως) τουλάχιστον οι επιχειρήσεις Thibodraad, Tréfilarbéd, Boël/Trébos, FBC, Van Merksteijn, ZND, Tréfilunion και, από τους Γερμανούς παραγωγούς, τουλάχιστον η BStG. Η Απόφαση βασίζεται σε αρκετά τηλετυπήματα τα οποία απέστειλε στην Tréfilunion ο εκπρόσωπός της στην Benelux. Τα τηλετυπήματα αυτά περιέχουν συγκεκριμένα στοιχεία για κάθε σύσκεψη [ημερομηνία, τόπος, συμμετέχοντες, απουσιάζοντες, αντικείμενο (συζήτηση επί της καταστάσεως της αγοράς, προτάσεις και αποφάσεις σχετικά με τις τιμές), καθορισμός της ημερομηνίας και του τόπου της προσεχούς συναντήσεως].

- ¹²⁴ Με την Απόφαση (παράγραφος 78, στοιχείο β', και 171) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε σε συμπράξεις μεταξύ, αφενός, των Γερμανών παραγωγών και, αφετέρου, των παραγωγών της Benelux (όμιλος της Breda), συνιστάμενες στην εφαρμογή ποσοτικών περιορισμών επί των γερμανικών εξαγωγών προς το Βέλγιο και τις Κάτω Χώρες, καθώς και στη γνωστοποίηση των στοιχείων των εξαγωγών ορισμένων Γερμανών παραγωγών στον βελγο-ολλανδικό όμιλο.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 125 Η προσφεύγουσα αρνείται ότι συμμετείχε σε συμπράξεις επί των τιμών. Δέχεται ότι ορισμένοι από τους υπαλλήλους της είχαν συμμετάσχει σε πέντε από τις 23 συναντήσεις σχετικά με την αγορά της Benelux, κατά τις οποίες είχαν ανταλλαγή πληροφοριών επί των εφαρμοζομένων τιμών και ότι είναι δυνατό, κατά τις συναντήσεις αυτές, να συγκροτήθηκαν συμπράξεις επί των τιμών για ορισμένους τύπους δομικών πλεγμάτων. Ωστόσο, προβάλλει ότι οι υπάλληλοι της είχαν συμμετάσχει στις συναντήσεις αυτές ως προσκεκλημένοι και εκπρόσωποι του καρτέλ ή του Fachverband Betonstahlmatten, και όχι για λογαριασμό της, ο δε σκοπός των συναντήσεων αυτών, οι οποίες ήσαν μεμονωμένες πρωτοβουλίες, ήταν η διατύπωση αιτιάσεων κατά του γερμανικού καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως. Προσθέτει ότι δεν είχε κανένα συμφέρον να συμμετάσχει σε συμπράξεις διότι εξαγει μόνον κατά παραγγελία δομικά πλέγματα, τύπου Listenmatten, ότι έχει εξαγάγει ελάχιστες ποσότητες, λιγότερο από 2 % των προϊόντων που κατασκευάζει, προς τα κράτη μέλη της Κοινότητας των έξι και ότι οι συμπράξεις, σύμφωνα με τα σημειώματα του Peters, αφορούσαν μόνον τις τιμές των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων και των κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων, τύπου Lettermatten, εν μέρει τυποποιημένων.
- 126 Όσον αφορά την εφαρμογή ποσοτικών περιορισμών επί των γερμανικών εξαγωγών προς το Βέλγιο και τις Κάτω Χώρες και, ειδικότερα, το από 15 Δεκεμβρίου 1983 τηλετύπημα του Michael Müller προς την Thibodraad μετά τη συνάντηση της 5ης Δεκεμβρίου 1983, το οποίο συνιστά το ουσιώδες αποδεικτικό στοιχείο που προσκόμισε συναφώς η Επιτροπή, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι ο Michael Müller συνέταξε το τηλετύπημα αυτό υπό την ιδιότητα του προέδρου του Fachverband Betonstahlmatten και του συμβουλίου εποπτείας του καρτέλ και όχι ως πρόεδρος του συμβουλίου διαχείρισεως της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το τηλετύπημα αυτό εντασσόταν στο πλαίσιο μιας πολιτικής που απέβλεπε στο να γίνει αποδεκτό το καρτέλ και να πεισθούν οι αλλοδαποί παραγωγοί ότι δεν θα υπήρχαν αρνητικά γι' αυτούς αποτελέσματα. Προσθέτει ότι το τηλετύπημα αυτό δεν αποδεικνύει την ύπαρξη συμπράξεων, διότι σκοπός του ήταν να διασκεδάσει τις ανησυχίες των παραγωγών της Benelux, και ο Michael Müller υπόσχεται να ασχοληθεί με τους ενδεχομένους «ανυπότακτους» παραγωγούς, υποχρέωση την οποία υπείχε βάσει της συμβάσεως καρτέλ.
- 127 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα πρότεινε, προκειμένου να αποδείξει τους ισχυρισμούς της, να εξετασθεί ο Broekman ως μάρτυς και να εμφανιστεί αυτοπροσώπως ο πρώην γενικός διευθυντής της Michael Müller.

- 128 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι συναντήσεις της Breda και του Bunnik είχαν τούτο το κοινό, ότι διοργάνωσαν μια συνεχή συνεργασία, θεσμοθετηθείσα στην πράξη, με σκοπό τον καθορισμό των τιμών των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων και των κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων στις Κάτω Χώρες και στο Βέλγιο. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η προσφεύγουσα έχει συμμετάσχει σε έξι συναντήσεις τουλάχιστον και, ως εκ τούτου, προκύπτει ότι οι ισχυρισμοί της ότι επρόκειτο για μεμονωμένες πρωτοβουλίες είναι ανακριβείς.
- 129 Όσον αφορά τη φερόμενη έλλειψη συμφέροντος της προσφεύγουσας να συμμετάσχει στις επίδικες συμπράξεις, η Επιτροπή αντιτάσσει καταρχάς ότι, εν όψει ενός στόχου περιορισμού του ανταγωνισμού, όπως αυτός υπήρχε ειδικότερα στις συμπράξεις επί των τιμών που αφορούσαν την Benelux, οι δικαιολογητικοί λόγοι δεν διαδραματίζουν κανένα ρόλο. Η έννοια του «αντικειμένου», που σκοπεύει το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, έχει αντικειμενικό χαρακτήρα. Το γεγονός ότι υπήρξε συνεννόηση επί των κατωτάτων τιμών συνιστά, ως εκ της φύσεώς του, περιορισμό του ανταγωνισμού. Άλλωστε, η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν και τόσο αδιάφορη όσο αφήνει να νοηθεί. Προέβαινε σε εξαγωγές κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων και οι συμπράξεις επί των τιμών για την Benelux αφορούσαν ειδικότερα τα κατά παραγγελία δομικά πλέγματα. Επιπλέον, η τιμή των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων δεν μπορεί να ήταν αδιάφορη για την προσφεύγουσα λόγω της σχέσεως που υπήρχε μεταξύ των τιμών των διαφόρων τύπων δομικών πλεγμάτων.
- 130 Όσον αφορά την ιδιότητα υπό την οποία ο Michael Müller είχε συμμετάσχει στις συναντήσεις αυτές, η Επιτροπή απορρίπτει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας για τους ίδιους λόγους με τους εκτεθέντες πιο πάνω στη σκέψη 89.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 131 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα ομολογεί τη συμμετοχή της σε ορισμένες συναντήσεις, αλλά αρνείται ότι συνήνεσε στις συμφωνίες επί των τιμών και των ποσοστώσεων. Ωστόσο, παρατηρείται ότι η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι οι συναντήσεις στις οποίες συμμετείχε είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό των τιμών. Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν ορθώς η Επιτροπή

συνήγαγε από τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συναντήσεις αυτές τη συμμετοχή της στις συμπράξεις.

132 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα έχει συμμετάσχει σε έξι συναντήσεις στην Breda και στο Bunnik: στις 5 Δεκεμβρίου 1983 στην Breda (παρτ. 64 κοιν. αιτ., παράγραφος 90 της Αποφάσεως), στις 5 Ιανουαρίου 1984 στην Breda (παρτ. 66 κοιν. αιτ., παράγραφος 95 της Αποφάσεως), στις 28 Φεβρουαρίου 1984 στο Bunnik (παρτ. 67 κοιν. αιτ., παράγραφος 96 της Αποφάσεως), στις 29 Μαρτίου 1984 στην Breda (παρτ. 70 κοιν. αιτ., παράγραφος 99 της Αποφάσεως), στις 24 Απριλίου 1985 (παρτ. 112 κοιν. αιτ., παράγραφοι 108 και 153 της Αποφάσεως) και στις 24 Οκτωβρίου 1985 στην Breda (παρτ. 80 κοιν. αιτ., παράγραφος 111 της Αποφάσεως). Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, αν ληφθεί υπόψη ότι το αντικείμενο των συναντήσεων αυτών είχε σαφώς αντιανταγωνιστικό χαρακτήρα, αποδεικνυόμενο από αρκετά τηλετυπήματα του Peters προς την Tréfilunion τα οποία μνημονεύει η Απόφαση, η προσφεύγουσα, συμμετέχουσα σ' αυτές χωρίς να αποστασιοποιηθεί δημοσίως από το περιεχόμενό τους, δημιούργησε στους άλλους συμμετέχοντες την εντύπωση ότι επικροτούσε το αποτέλεσμα των συναντήσεων και ότι θα συμμορφωνόταν προς αυτό (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-7/89, Hercules Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1711, σκέψη 232, και της 10ης Μαρτίου 1992, T-12/89, Solvay κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-907, σκέψεις 98 έως 100). Η εκτίμηση αυτή δεν αναιρείται από το γεγονός ότι, κατά τις εν λόγω συναντήσεις, απευθύνθηκαν μομφές στους Γερμανούς παραγωγούς από τους άλλους παραγωγούς. Συγκεκριμένα, από το περιεχόμενο των τηλετυπημάτων του Peters (κυρίως παρτ. 64 και 67 κοιν. αιτ.) προκύπτει ότι η προσφεύγουσα θεωρήθηκε ως επιχείρηση η οποία έπρεπε να παρακινήσει, και η οποία πράγματι παρακίνησε, ορισμένους Γερμανούς παραγωγούς να τηρούν τις τιμές στην αγορά της Benelux.

133 Όσον αφορά τις συμπράξεις επί των ποσοτώσεων, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι αποδεικνύονται από το τηλετύπημα της 15ης Δεκεμβρίου 1983 του Michael Müller, διαχειριστή της BStG, προς την Thibodgaard [παρτ. 65 (β) κοιν. αιτ.], καθώς και από το τηλετύπημα της 11ης Ιανουαρίου 1984 (παρτ. 66 κοιν. αιτ.) του Peters προς την Tréfilunion. Στο τηλετύπημα της 15ης Δεκεμβρίου 1983 αναφέρεται: «Όπως γνωρίζεται καταβάλλω φυσικά προσπάθειες, προς το συμφέρον όλων μας, να δεσμεύσω ή τουλάχιστον να περιορίσω τους μικρούς παραγωγούς "δραπέτες" (...). Με τα προαναφερόμενα δεν θέλω να αμφισβητήσω ότι ιδιαίτερα ένας Γερμανός κατασκευαστής πλεγμάτων αύξησε τις πωλήσεις τους στις γειτονικές χώρες (...). Η γερμανική σύμβαση καρτέλ δεν επιτρέπει εξάλλου καμιά νομικά δεσμευτική ρύθμιση σχετικά με τις εξαγωγές, ως εκ τούτου, η μόνη δυνατότητα δεν μπορεί παρά να είναι οι συνετές συνομιλίες συ-

νεργασίας μεταξύ των ομάδων μας, συνομιλίες οι οποίες δεν πρέπει να παρεμποδίζονται, αλλά αντιθέτως να διευκολύνονται από τη σύμβαση καρτέλ στη Γερμανία (...). Όπως πληροφορούμαι η επόμενη συνεδρίαση Ολλανδίας/Βελγίου έχει οριστεί για τις 5 Ιανουαρίου 1984 στην Breda. Αν το επιθυμείτε, είμαι διατεθειμένος να λάβω μέρος σ' αυτήν τη σύσκεψη και πιστεύω ότι θα είμαι σε θέση να διαθέτω μάλλον ακριβή στοιχεία σχετικά με τις εξαγωγές των εν λόγω Γερμανών κατασκευαστών. Η προθυμία να διατηρηθεί το καθεστώς των εξαγωγών προς γειτονικές χώρες στο σημερινό επίπεδο και να μην αυξηθεί περισσότερο από ό,τι οι εισαγωγές από αυτές τις χώρες εξακολουθεί βασικά να είναι δεδομένη.»

- 134 Η συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμπράξεις αυτές επιβεβαιώνεται από το τηλετύπημα της 11ης Ιανουαρίου 1984, σχετικά με τη συνάντηση της 5ης Ιανουαρίου 1984. Το τηλετύπημα αυτό διευκρινίζει τα εξής: «Οι τακτικοί συμμετέχοντες ζητούν από τους εκπροσώπους της BStG να μη διαταράσσει την αγορά της Benelux με εξαγωγές σημαντικών ποσοτήτων σε πολύ χαμηλές τιμές. Υπερασπιζόμενοι εαυτούς οι Γερμανοί εξήγησαν ότι οι Βέλγοι (Boël και πλέον πρόσφατα Frère-Bourgeois) εξάγουν προς τη Γερμανία ανάλογες ποσότητες. Οι Βέλγοι διευκρινίζουν ότι αυτοί τηρούν τις τιμές της γερμανικής αγοράς, πρέπει δε να γίνεται λόγος για ποσοστό της αγοράς και όχι για ποσότητες. Δεν αποφασίστηκε τίποτα το συγκεκριμένο.» Από το τηλετύπημα αυτό προκύπτει ότι, αν οι Βέλγοι παραγωγοί τηρούσαν τις τιμές της γερμανικής αγοράς, αυτό γινόταν ως αντιστάθμισμα για τον περιορισμό των εξαγωγών της BStG προς την Benelux και την εφαρμοζόμενη από αυτή κατώτατη τιμή στην αγορά.
- 135 Εν όψει των διαφόρων αυτών στοιχείων, το Πρωτοδικείο, για τους ίδιους λόγους που εκτίθενται πιο πάνω στη σκέψη 92, δεν μπορεί να δεχθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο Michael Müller, διαχειριστής της προσφεύγουσας, ενεργούσε μόνον ως πρόεδρος του Fachverband Betonstahlmatten ή του εποπτικού συμβουλίου του καρτέλ και όχι ως πρόεδρος της προσφεύγουσας.
- 136 Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί ούτε το επιχείρημα το οποίο η προσφεύγουσα αντλεί από τη φερομένη έλλειψη συμφέροντος να συμμετάσχει στις συμπράξεις επί των τιμών λόγω των μικρών ποσοτήτων των κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων που εξήγε. Συγκεκριμένα, παρατηρείται ότι, πρώτον, οι εξαγωγές αυτές δεν ήταν τόσο μικρές σε απόλυτους αριθμούς καθόσον, σύμφωνα με την από 24 Μαρτίου 1989 επιστολή της προσφεύγουσας, οι εξαγωγές αυτές ανήλθαν σε 18 000 τόνους το 1985, από τους οποίους 5 128 τόνοι είχαν

προορισμό τα κράτη μέλη της Κοινότητας των έξι, με κύκλο εργασιών από εξαγωγές στο έδαφος της Κοινότητας ανερχόμενο σε 4 969 032 DM. Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι υπάρχει σχέση μεταξύ της τιμής των διαφόρων τύπων των δομικών πλεγμάτων, κατά το μέτρο που η τιμή των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων έχει επίδραση επί της τιμής των κατά παραγγελία και των βάσει σχεδίου δομικών πλεγμάτων (βλ. πιο πάνω, σκέψεις 38 επ.). Ως εξαγωγέας κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων, η προσφεύγουσα έπρεπε κατ' ανάγκη να επιθυμεί να διατηρηθεί το επίπεδο των τιμών των δομικών πλεγμάτων εντός ορισμένων ορίων σε σχέση με τις τιμές των κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων. Τρίτον, τέλος, διαπιστώνεται ότι οι συμπράξεις στις οποίες έχει συμμετάσχει η προσφεύγουσα στηρίζονταν στην αμοιβαιότητα. Η BStG τηρούσε τις τιμές και τις ποσοτώσεις στην αγορά της Benelux και οι παραγωγοί της Benelux έπρατταν το ίδιο στη γερμανική αγορά.

137 Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμπράξεις επί των τιμών στην αγορά της Benelux και στις συμπράξεις επί των ποσοτικών περιορισμών στις γερμανικές εξαγωγές προς την Benelux, καθώς και επί της γνωστοποίησης των εξαγωγικών στοιχείων.

138 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί ο προτεινόμενος από την προσφεύγουσα μάρτυρας ούτε να διαταχθεί η αυτοπρόσωπη εμφάνιση του Müller. Εξάλλου, και εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι αυτή η πρόταση προσκομίσεως αποδεικτικών στοιχείων, διατυπωθείσα με το υπόμνημα απαντήσεως, και δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε κανένα λόγο ο οποίος την εμπόδισε να προτείνει τα αποδεικτικά αυτά μέσα με το δικόγραφο της προσφυγής της, τα μέσα αυτά πρέπει, κατά το άρθρο 48, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας, να απορριφθούν λόγω καθυστερημένης προβολής τους (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Παναγιωτοπούλου κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 57).

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού 17

139 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι της επέβαλε πρόστιμο θεωρώντας τη συμμετοχή της στο καρτέλ διαρθρωτι-

κής κρίσεως ως παράβαση. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως δεν συνιστούσε παράβαση και ότι, κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν μπορούσε να της επιβάλει πρόστιμο γι' αυτόν τον λόγο. Εξάλλου, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το επιβληθέν πρόστιμο λόγω της συμμετοχής της στο καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως παραβιάζει την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και την αρχή περί του προσωπικού χαρακτήρα των ποινών.

- 140 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι αποδείχθηκε πιο πάνω ότι το καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως δεν αποτελεί, αυτό καθαυτό, αναπόσπαστο μέρος των παραβάσεων που διαπιστώνονται με την Απόφαση (βλ., πιο πάνω, σκέψεις 55 και επ.). Επομένως, δεν συντρέχει λόγος το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί των αιτιάσεων της προσφεύγουσας.

I — Επί της μη εξατομικεύσεως των κριτηρίων προσδιορισμού της βαρύτητας των παραβάσεων

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 141 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά πάγια νομολογία (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825), κάθε πρόστιμο πρέπει να καθορίζεται και να αιτιολογείται για κάθε επιχείρηση σε συνάρτηση με τη συμμετοχή της και την προσωπική της υπαιτιότητα και, ειδικότερα, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η συμπεριφορά, ο ρόλος που διαδραμάτισε, το κέρδος που αποκόμισε, ο όγκος και η αξία των οικείων εμπορευμάτων. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι παράγραφοι 197 επ. της Αποφάσεως, που αφιερώνονται στον υπολογισμό των καθορισθέντων προστίμων, είναι τόσο γενικές και τόσο αόριστες ώστε να μην μπορεί να γίνει κατανοητό πώς η Επιτροπή κατέληξε να της επιβάλει πρόστιμο τόσο υψηλό, όσο τα επιβληθέντα συνολικώς πρόστιμα στις άλλες δεκατρείς επιχειρήσεις. Κατά τη γνώμη της, αυτός ο μη διαφοροποιηθείς χαρακτήρας των εκτιμήσεων σχετικά με τον προσδιορισμό των προστίμων συνιστά έλλειψη αιτιολογίας, εκτός του ότι συνιστά και παραβίαση της θεμελιώδους αρχής περί του προσωπικού χαρακτήρα των ποινών.

- 142 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι στην παράγραφο 203 της Αποφάσεως εκτίθεται ότι λήφθηκε υπόψη, κατά τον καθορισμό των προστίμων, η βαρύτητα των παραβάσεων, η διάρκειά τους, καθώς και η χρηματοοικονομική κατάσταση των διαφόρων επιχειρήσεων, η δε ύπαρξη του γερμανικού καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως θεωρήθηκε ως ελαφρυντική περίσταση για τους μη Γερμανούς παραγωγούς (παράγραφος 206). Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι θεώρησε το καρτέλ ως νόμιμο, αν ληφθεί υπόψη, αφενός, η έγκριση που είχε χορηγήσει η Bundeskartellamt και, αφετέρου, το γεγονός ότι η Επιτροπή, επισήμως πληροφορηθείσα την ύπαρξή του, δεν προέβαλε καμιά αντίρρηση. Κατά συνέπεια, θεωρεί ότι, αν ληφθεί υπόψη η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, η κύρωση θα έπρεπε οπωσδήποτε να αποκλειστεί και ότι δεν μπορεί να γίνεται λόγος συνολικά για παράβαση διαπραχθείσα «εκ προθέσεως» (παράγραφος 197 της Αποφάσεως). Έτσι, η Απόφαση είναι πλημμελής λόγω ελλείψεως αιτιολογίας όσον αφορά τον προσδιορισμό της βαρύτητας των παραβάσεων.
- 143 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία οι ισχυρισμοί της Επιτροπής ως προς τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμπράξεις με τους Γάλλους παραγωγούς και τους παραγωγούς της Benelux ήταν ακριβείς, πράγμα που εντόνως αμφισβητεί, εν πάση περιπτώσει η διάρκεια της συμμετοχής της ήταν ελάχιστη.
- 144 Όσον αφορά τη χρηματοοικονομική της κατάσταση, η προσφεύγουσα παρατηρεί επίσης ότι είναι πολύ λιγότερο σημαντική από την κατάσταση κάθε μιας από τις συμμετέχουσες εταιρίες, οι οποίες ανήκουν σε ομίλους που τις ελέγχουν κατά 100 %. Ισχυρίζεται ότι είναι αυτόνομη και ανεξάρτητη επιχείρηση και υποστηρίζει ότι, εφόσον κάθε ένας από τους τέσσερις εταίρους της έχει μειοψηφική συμμετοχή, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ανήκουσα σε έναν όμιλο, πράγμα που η Επιτροπή φαίνεται ωστόσο να θεώρησε ως δεδομένο κατά τον καθορισμό του προστίμου.
- 145 Η Επιτροπή προβάλλει ότι οι εκτιμήσεις που διαλαμβάνονται στις παραγράφους 198 έως 202 της Αποφάσεως την οδήγησαν να επιβάλει τα πρόστιμα τα οποία, παρά τη βαρύτητα της παραβάσεως, είναι σαφώς χαμηλότερα από τα ποσά τα οποία θα ήταν δικαιολογημένα υπό κανονικές περιστάσεις. Η Επι-

τροπή αναφέρει επίσης λεπτομερώς τις ελαφρυντικές περιστάσεις τις οποίες έλαβε υπόψη, ειδικότερα το γεγονός ότι η τιμή των δομικών πλεγμάτων εξαρτάται, κατ' αναλογία 75 έως 80 %, από την τιμή του χονδροσύρματος, την ύπαρξη μιας καταστάσεως που χαρακτηριζόταν από διαρθρωτική κάμψη της ζήτησεως δομικών πλεγμάτων, τη σύσταση του γερμανικού καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως, τα πρόστιμα που επέβαλαν οι γαλλικές αρχές σε ορισμένες γαλλικές επιχειρήσεις και το γεγονός ότι ορισμένες επιχειρήσεις οι οποίες είχαν συμμετάσχει αρχικά σε απαγορευμένες συμπράξεις είχαν αποσυρθεί από αυτές και έτσι μειώθηκε η αποτελεσματικότητά τους. Υπενθυμίζει ότι από την παράγραφο 207 της Απόφασεως προκύπτει ότι σε επιχειρήσεις όπως την προσφεύγουσα, των οποίων τα διευθυντικά στελέχη ασκούσαν επίσης σημαντικά καθήκοντα εντός των επαγγελματικών ενώσεων, επιβλήθηκαν υψηλότερα πρόστιμα από ό,τι στις άλλες λόγω της εξαιρετικά ενεργητικής συμμετοχής τους. Η Επιτροπή συνάγει, κατά συνέπεια, ότι τα επιβληθέντα πρόστιμα είναι διαφοροποιημένα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

146 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα ερμήνευσε την Απόφαση κατά τρόπο που απομονώνει τεχνητά ένα μέρος της, ενώ, εφόσον η Απόφαση αποτελεί ένα σύνολο, κάθε ένα από τα μέρη της πρέπει να ερμηνεύεται υπό το φως των άλλων. Πράγματι, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Απόφαση, λαμβανόμενη ως σύνολο, έχει παράσχει στην προσφεύγουσα τις αναγκαίες ενδείξεις για να πληροφορηθεί τις διάφορες παραβάσεις που της είχαν προσαφθεί, καθώς και τις ειδικές περιστάσεις της συμπεριφοράς της και, ειδικότερα, τα στοιχεία που αφορούν τη διάρκεια της συμμετοχής της στις διάφορες παραβάσεις. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει επίσης ότι, στο μέρος της αποφάσεως που αφιερώνεται στη νομική εκτίμηση, η Επιτροπή εκθέτει τα διάφορα κριτήρια εκτίμησης της βαρύτητας των παραβάσεων που καταλογίζονται στην προσφεύγουσα, καθώς και τις διάφορες περιστάσεις που μετρίασαν τις οικονομικές συνέπειες των παραβάσεων.

147 Όσον αφορά τις ελαφρυντικές περιστάσεις, υπενθυμίζεται ότι, στη γραπτή απάντηση στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν αναγνωρίστηκε καμιά ατομική ελαφρυντική περίσταση στην προσφεύγουσα. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι καλώς η Επιτροπή αρνήθηκε να αναγνωρίσει ως ελα-

φρυντική περίσταση για την προσφεύγουσα το γεγονός ότι αυτή δεν ανήκει σε ισχυρή οικονομική μονάδα. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, με όγκο ετήσιων πωλήσεων 320 000 τόνων περίπου κατά τον χρόνο των περιστατικών, η προσφεύγουσα ήταν η επιχείρηση η οποία κατείχε το μεγαλύτερο μερίδιο της γερμανικής αγοράς (36 % περίπου).

148 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι καλώς η Επιτροπή δεν θεώρησε την ύπαρξη του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως ως γενική ελαφρυντική περίσταση για την προσφεύγουσα, με εξαίρεση την εκτίμηση του Πρωτοδικείου στη σκέψη 122. Συγκεκριμένα, παρατηρείται ότι, αφενός, η προσφεύγουσα δεν χρησιμοποίησε τη δυνατότητα που προσφέρει το άρθρο 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης να κοινοποιήσει τη σύμβαση καρτέλ στην Επιτροπή για να κηρυχθεί ανεφάρμοστη η παράγραφος 1 και, αφετέρου, η προσφεύγουσα χρησιμοποίησε το καρτέλ για να προστατεύσει τη γερμανική αγορά από τον ανταγωνισμό των παραγωγών άλλων κρατών μελών με μέτρα τα οποία δεν συμβιβάζονται προς το κοινοτικό δίκαιο.

149 Όσον αφορά τις επιβαρυντικές περιστάσεις που της προσάπτονται, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα στοιχείο για να αντικρούσει τις αποδείξεις που προσκόμισε η Επιτροπή σχετικά με τον ενεργητικό ρόλο τον οποίο διαδραμάτισε η προσφεύγουσα στις συμπράξεις, όπως προκύπτει από το τηλετύπημα της 15ης Δεκεμβρίου 1983 [παρτ. 65 (β) κοιν. αιτ., παράγραφοι 93 και 94 της Αποφάσεως] και του τηλετυπήματος του Peters της 4ης Μαρτίου 1984 σχετικά με τη συνάντηση της 28ης Φεβρουαρίου 1984 [παρτ. 67 κοιν. αιτ., παράγραφος 96 της Αποφάσεως].

150 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι δεν μπορεί να της προσάπτεται ότι ενήργησε εκ προθέσεως, αρκεί να υπομνησθεί ότι, για να μπορεί να θεωρηθεί ότι μια παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού διαπράχθηκε εκ προθέσεως, δεν είναι απαραίτητο η επιχείρηση να έχει επίγνωση ότι παραβαίνει τους κανόνες αυτούς· αρκεί το ότι δεν μπορούσε να αγνοεί ότι συμπεριφορά της είχε ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1989, 246/86, Belasco κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2117, σκέψη 41, και της 8ης Φεβρουαρίου 1990, C-279/87, TIPP-EX

κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-261· απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-15/89, Chemie-Linz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1275, σκέψη 350).

- 151 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Απόφαση, λαμβανόμενη ως σύνολο, έχει παράσχει στην προσφεύγουσα τις αναγκαίες ενδείξεις για να πληροφορηθεί αν η απόφαση ήταν ή όχι βάσιμη και έχει επιτρέψει στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας.
- 152 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

II — Επί της δυσαναλογίας του προστίμου

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 153 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί το ύψος του προστίμου, δυσανάλογο κατά την άποψή της. Πρόκειται για πρόστιμο 4,5 εκατομμυρίων ECU (9,2 εκατομμυρίων DM) το οποίο αντιπροσωπεύει περίπου 50 % των ιδίων κεφαλαίων (20 εκατομμύρια DM) και που απειλεί την επιβίωσή της.
- 154 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν ανέφερε τους λόγους για τους οποίους της επέβαλε πρόστιμο ανερχόμενο σε 3 % του κύκλου εργασιών της, ενώ η συμμετοχή της στις φερόμενες παραβάσεις ήταν πάρα πολύ μειωμένη και ότι, κατά την Επιτροπή, η συμμετοχή στο καρτέλ δεν λήφθηκε υπόψη για την επιβολή του προστίμου. Προσθέτει ότι, επιπλέον, η επιβολή ενός υπέρογκου προστίμου 4,5 εκατομμυρίων ECU είναι προφανώς αντίθετη προς τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας.

155 Η Επιτροπή θεωρεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, το στοιχείο που λαμβάνεται υπόψη για την επιβολή του προστίμου είναι ο κύκλος εργασιών και όχι τα ίδια κεφάλαια, όπως φαίνεται να πιστεύει η προσφεύγουσα. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (προαναφερθείσα απόφαση *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής), είναι δυνατό να λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό του προστίμου τόσο ο ολικός κύκλος εργασιών της επιχειρήσεως, που αποτελεί ένδειξη του μεγέθους και της οικονομικής ισχύος της, όσο και το ποσοστό του κύκλου εργασιών που προέρχεται από τα εμπορεύματα που συνιστούν το αντικείμενο της παραβάσεως και, συνεπώς, μπορούν να αποτελέσουν ένδειξη για την έκταση της παραβάσεως. Η Επιτροπή προβάλλει ότι, εν προκειμένω, η Απόφαση βασίστηκε, για όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη, στον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησαν επί των δομικών πλεγμάτων, ο δε κύκλος εργασιών της προσφεύγουσας υπερβαίνει κατά πολύ εκείνον των ανταγωνιστών της.

156 Όσον αφορά το ποσοστό που εφαρμόστηκε, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το επιβληθέν στην προσφεύγουσα πρόστιμο αντιπροσωπεύει 3,15 % του κύκλου εργασιών της επί των δομικών πλεγμάτων, ποσοστό το οποίο αντιστοιχεί στον αριθμό και τη βαρύτητα των παραβάσεων που της προσάπτονται, καθώς και στη μεγαλύτερή της ευθύνη, ως ειδική επιβαρυντική περίσταση (παράγραφος 207 της Αποφάσεως). Η Επιτροπή προβάλλει ότι το επιβληθέν στην προσφεύγουσα πρόστιμο είναι ελάχιστα υψηλότερο σε απόλυτη τιμή, δηλαδή 0,15 %, από το επιβληθέν σε μια από τις ολλανδικές επιχειρήσεις, η οποία το κατέβαλε χωρίς να ασκήσει προσφυγή.

157 Επιπροσθέτως, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, από το 1979, η πρακτική στον τομέα των προστίμων κατέστη γενικά αυστηρότερη, συμφωνούντος του Δικαστηρίου. Υπενθυμίζει ότι η υπόθεση *Tipp-Ex* έδωσε την ευκαιρία στο Δικαστήριο να υπογραμμίσει ότι πρόστιμο ανερχόμενο σε 3 % του κύκλου εργασιών που πραγματοποιήθηκε εντός της Κοινότητας είναι αισθητώς χαμηλότερο από το ανώτατο όριο του 10 % που ορίζει ο κανονισμός 17 και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως υπερβολικό (προαναφερθείσα απόφαση *Tipp-Ex* κατά Επιτροπής).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

158 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, η Επιτροπή μπορεί να επιβάλλει πρόστιμα 1 000 ECU τουλάχιστον και μέχρι ποσού 1 000 000 ECU, το δε τελευταίο αυτό ποσό μπορεί να αυξηθεί κατά 10 % του κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε κατά την προηγούμενη διαχειριστική περίοδο κάθε μια από τις επιχειρήσεις που συμμετείχε στην παράβαση. Για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου εντός των ορίων αυτών, η εν λόγω διάταξη ορίζει ότι πρέπει να λαμβάνονται υπόψη η σοβαρότητα και η διάρκεια της παραβάσεως. Αφού η έννοια του κύκλου εργασιών ερμηνεύθηκε από το Δικαστήριο ως αναφερόμενη στον συνολικό κύκλο εργασιών (προαναφερθείσα απόφαση *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 119), συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, η οποία δεν έλαβε υπόψη τον συνολικό κύκλο εργασιών που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα, αλλά μόνον τον κύκλο εργασιών που αφορά τα δομικά πλέγματα εντός της Κοινότητας των έξι, και που δεν υπερέβη το όριο του 10 %, δεν παρέβη, επομένως, εν όψει της σοβαρότητας και της διάρκειας της παραβάσεως, τις διατάξεις του άρθρου 15, του κανονισμού 17.

159 Όσον αφορά το επιχείρημα ως προς τη σχέση μεταξύ του ύψους του εταιρικού κεφαλαίου της προσφεύγουσας και εκείνου του προστίμου, παρατηρείται ότι το περιορισμένο εταιρικό κεφάλαιο συνιστά οικονομική απόφαση ληφθείσα από την προσφεύγουσα και δεν μπορεί να έχει καμιά επίδραση επί του ύψους του προστίμου, το οποίο βασίζεται στον κύκλο εργασιών.

160 Τέλος, όσον αφορά το ποσοστό του 3,15 %, αρκεί η υπόμνηση ότι στην προσφεύγουσα δεν αναγνωρίστηκε καμιά ελαφρυντική περίπτωση, με εξαίρεση ό,τι κρίθηκε στη σκέψη 122 και ότι, αντιθέτως — όπως και στην περίπτωση της *Trefilunion*, στην οποία εφαρμόστηκε υψηλότερο ποσοστό, 3,60 % —, συντρέχουν επιβαρυντικές περιστάσεις οι οποίες αντιστοιχούν, όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή, στον αριθμό και τη βαρύτητα των παραβάσεων που προσάπτονται κατά της προσφεύγουσας.

161 Ως εκ τούτου, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

- 162 Υπό το φως των προηγούμενων σκέψεων και λαμβάνοντας υπόψη τη μη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη συμφωνία με την Tréfilunion, κατά την οποία συμφωνία οι μελλοντικές εξαγωγές τους θα εξαρτώνταν από τον καθορισμό ποσοτώσεων, τη μη συμμετοχή της σε σύμπραξη με τη Sotralenz για την ποσόστωση των εξαγωγών της τελευταίας στη γερμανική αγορά και το ότι αναγνωρίζονται ελαφρυντικές περιστάσεις ως προς τη σύμπραξη μεταξύ της προσφεύγουσας και της Tréfilarbeid που είχε ως αντικείμενο την παύση των επανεξαγωγών από τις εγκαταστάσεις του S' Ingbert προς τη Γερμανία, το Πρωτοδικείο κρίνει, βάσει της πλήρους δικαιοδοσίας που διαθέτει, ότι το ύψος του προστίμου των 4,5 εκατομμυρίων ECU που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα πρέπει να μειωθεί και να καθοριστεί σε 3 εκατομμύρια ECU.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 163 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εάν υπάρχει σχετικό αίτημα. Ωστόσο, κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Εφόσον η προσφυγή έγινε εν μέρει δεκτή και οι διάδικοι ζήτησαν να καταδικαστεί ο αντίδικός τους στα δικαστικά έξοδα, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι προβαίνει σε ορθή εκτίμηση των περιστάσεων της υποθέσεως αποφασίζοντας ότι η προσφεύγουσα θα φέρει τα έξοδά της, καθώς και ένα τρίτο των εξόδων της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει το άρθρο 1 της Αποφάσεως 89/515/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 1989, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συν-

θήκης ΕΟΚ (IV/31.553 — Δομικά πλέγματα), καθόσον δέχεται τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε σύμπραξη με τη Sotralenz SA η οποία είχε ως αντικείμενο την ποσόστωση των εξαγωγών της τελευταίας προς τη γερμανική αγορά και καθόσον δέχεται ότι μεταξύ της προσφεύγουσας και της Tréfilunion SA υπήρχε συμφωνία κατά την οποία οι μελλοντικές εξαγωγές τους θα εξαρτώνται από τον καθορισμό ποσοτώσεων.

- 2) Καθορίζει σε 3 εκατομμύρια ECU το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με το άρθρο 3 της απόφασης αυτής.
- 3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 4) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα και ένα τρίτο των εξόδων της Επιτροπής.
- 5) Η Επιτροπή φέρει τα δύο τρίτα των δικαστικών της εξόδων.

Kirschner

Bellamy

Vesterdorf

García-Valdecasas

Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Απριλίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

H. Kirschner

II - 1054

Ιστορικό	Π - 992
Διαδικασία	Π - 998
Αιτήματα των διαδίκων	Π - 999
Επί της ουσίας	Π - 1000
Επί του λόγου που αντλείται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας	Π - 1000
I — Επί του πρώτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως	Π - 1001
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1001
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1002
II — Επί του δευτέρου σκέλους του λόγου ακυρώσεως	Π - 1004
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1004
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1005
III — Επί του μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας που ζήτησε η προσφεύγουσα	Π - 1005
Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης	Π - 1007
I — Επί της σχετικής αγοράς	Π - 1007
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1007
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1008
II — Επί της αποδείξεως των συμπράξεων	Π - 1010
A — Επί της ελλείψεως συνολικής συμπράξεως	Π - 1010
B — Επί της γερμανικής αγοράς	Π - 1012
1) Το ότι λήφθηκε υπόψη το γερμανικό καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως ως αναπόσπαστο μέρος των παραβάσεων που διαπιστώνονται με την Απόφαση	Π - 1012
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1012
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1014
2) Επί της συμπράξεως του 1985 μεταξύ BStG και Tréfilunion σχετικά με τις συναλλαγές αλληλοδιεδύσεως μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας	Π - 1016
Προσβαλλόμενη πράξη	Π - 1016
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1017
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1017
	Π - 1055

3) Οι συμπράξεις μεταξύ BStG και Sotralenz	II - 1020
Προσβαλλόμενη πράξη	II - 1020
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 1021
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 1022
4) Οι συμπράξεις επί των ποσοτώσεων και των τιμών με τους παραγωγούς της Benelux	II - 1025
Προσβαλλόμενη πράξη	II - 1025
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 1025
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 1027
5) Οι συμβάσεις αποκλειστικής διανομής μεταξύ, αφενός, της BStG και, αφετέρου, των Bouwstaal Roermond BV και Arbed SA afdeling Nederland	II - 1030
Προσβαλλόμενη πράξη	II - 1030
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 1031
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 1033
6) Η σύμπραξη μεταξύ BStG και Tréfilarmet (S' Ingbert)	II - 1035
Προσβαλλόμενη πράξη	II - 1035
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 1036
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 1037
Γ — Επί της αγοράς της Benelux: οι συμπράξεις επί των ποσοτώσεων και των τιμών	II - 1040
Προσβαλλόμενη πράξη	II - 1040
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 1041
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 1042
Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού 17	II - 1045
I — Επί της μη εξατομικεύσεως των κριτηρίων προσδιορισμού της βαρύτητας των παραβάσεων	II - 1046
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 1046
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 1048
II — Επί της δυσαναλογίας του προστίμου	II - 1050
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 1050
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 1052
Επί των δικαστικών εξόδων	II - 1053